

Authoress & Proprietrix

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.
(MRS. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR)

REGISTRAR OF

OCT 1933

ஜகன்மோகினி

மலர் 10

1933 வுல ஆகஸ்டு மீ

இதழ் 9

நமது ஆசிரியை முதன் முதல் கோலம்பியா ரிகார்டிஸ் பாடியுள்ள பாடல்கள் “சுகந்த புஷ்பம்” எனும் நாவலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த ரிகார்டைக் கேட்டார்களா? அதைப் பற்றி “சுகந்தமீந்திரன்” ஆகஸ்டு மீ முதல் தேதியில் வெளியிட்ட மதிப்புரையைப் படித்தீர்களா?

“கிராமபோன் மூலமாக இந்த அம்மாள் தமது சந்தைத் தை வெளிப்படுத்துவதில் இதுவே முதலாவது தடவையென எண்ணுகிறேன். ஆயினும், வேத நாள் பழக்கமுள்ளவர்களைப் போல் ஸ்வாநீர்மாகவும், தைரியத்தோடும், ஸ்வய நம்பிக்கையோடும் பாடுவது கவனித்தக்கதாதும். எடுத்துக் கொண்ட விஷயமோ சிலாக்கியமானது. “ஏழை முகம் பாராயா”, “போதுது பார் பணம்” என்ற இவ்வரது பாட்டுக்கள் பத்தியையும், நல்ல புத்தியையும் உபதேசிப்பதையே கருத்தாகக் கொண்டவை. சாரீர நர்மம் மேச்சித்தக்கது; கணிப்பும், விவரமும், அழத்தமுள்ளது. ரவை ஜாதிப் பிரயோகங்கள் இன்னும் வசப்பட்டு ஒழுங்காக வேலை செய்யும் விஷயத்தில் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டியது. எல்லோருக்கும் சலபமாகத் தெரியும் கடையில் தமிழ்ப் பாஷையில் சாஹித்தியங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது கொண்டாடத்தக்க விஷயமே. பாடும் முறையோ நோஷமற்றது. முதல் தடவையானாலும் மேலான வகுப்பினரடல் சமர்ப்பிப்பெறுவதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் உள்ளன என்பதில் சாஸ்தத்தம்.”

7L
“V, 11 24 JM
N33. 10 9
210045

“ஜகன்மோகினி” ஆபீஸ்,
தரு, திருவல்லிக்கேணி, மதுரஸ்.

தறிப்பு:—ஒவ்வொரு மாதமும் கடைசித் தேதியில் சஞ்சிகை வெளியாகும்.

3 அணு, நாடு, வெளி. 2 அணு, நாடு, உள் பிரதி விலை:

போலி மருந்துகளைப்
பற்றி எச்சரிக்கையாக
இருங்கள்



குளிர் காய்ச்சல், பரு, இருமல், சுண்டு, உடைவு, தலை வலி, காயம், தாடை வலி, முழங்கால் சுளுக்கு, இடுப்பு வலி, கட்டி, நரம்பு நோய், பாரிச வாயு, சில் வாயு, புண், பல் வலி, ரணம், கக்குவாய் இருமல் முதலியவைகளுக்கும், இன்னும் பலவித நோய் களுக்கும்

ஒரு கை கண்ட ஒளஷதம்
அமிர்தாஞ்சன் டிபோ
சென்னை கல்கத்தா பம்பாய்

சென்னை ராஜநாளிக்கும், மைஸூருக்கும் தனி ஏஜண்டுகள்.

ஏ. பி. பாரெக்கு & கம்பெனி.

சைலா பஜார் ரோட், சென்னை.



13-வது அதிகாரம்

பயங்கரத் தோற்றங்கள்—பகல் வேஷக் கத்திகள்



கண்ணாங் கண்ணீருமாகக் கதறி மூர்ச்சித்த

கோமளவல்லியம்மாளின் பரிதாபத்தைக் கண்டு வீதியில் கூடிய ஜனங்கள் பல பேர் பலவிதமாகப் பேசி அனுதாபப்பட்டார்கள். கோமளவல்லியம்மாள் ப்ரக்ளையே அற்றுச் சவம் போலாய்விட்டதால் அவளைத் தூக்கி ஓர் வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு அவளுடைய வீட்டிலேயே கொண்டு விட்டார்கள்.

ஏற்கெனவே நர்மதையின் விஷயமாக மனம் நொந்து அளிந்த புண்ணகி இருக்கும் கோமளவல்லியம்மாளுக்கு இவ் விஷயத்தைக் கேட்டதும் அபாரமான மன அதிர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. இச் செய்தி அந்த அம்மாளின் நெருங்கிய பந்துக்கள், உறவினர் முதலிய வர்களுக்குத் தெரிந்து அவர்கள் எல்லோரும் கும்பு கூடி விட்டார்கள். விஷயம் இன்னதென்று தகவலாகத் தெரியாவிடினும் சுருமாரன் ஏதோ தண்டாக் காரியம் செய்து விட்டுக் கைதி யாகி விட்டான் என்பது மட்டும் தெரிந்தது. எல்லோரும் விசனிக்க்தார்கள். பலர் பல மாதிரியாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கோமளவல்லியம்மாளுக்குச் சில நிமிஷத்திற்குப் பிறகு தெளிவு உண்டாகியது. தன் மகனைக் கைது செய்துவிட்ட விஷயம் மட்டும் தெரிந்ததே யன்றி எதற்காக என்ற விஷயத்தை யறிய மாட்டாள். ஆதலால் அவள் அலறியவாறு எழுந்து “ஐயோ!

சிலரை தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப் படுத்திக் கொண்டிருந்தால் தான் காரியம் நடக்கின்றது. அதிகாரஞ் செய்து அவசரப் படுத்தினால் காரியம் குட்டிச் சுவர்தான்.

இதென்ன கூட்டம்? யார் இத்தனை பேருக்கும் கூறியது. என் நிலைமையில் இங்கு கூட்டமும் ஒரு கேடர்! நீங்கள் எல்லாம் வித்யாசமாக எண்ண வேண்டாம். கோபிக்க வேண்டாம். என் விதியில் எல்லாம் இப்படித்தான் நடக்கும். இதில் விசனமோ வியப்போ வேண்டியதில்லை. நீங்கள் இவ்வளவு அன்புடன் வந்து பார்த்து விசாரித்ததற்கு என் மனமார்ந்த நன்றி செலுத்துகிறேன். தயவு செய்து நீங்களெல்லோரும் வீட்டிற்குப் போங்கள்” என்று வணக்கமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

வந்தவர்களும் இவளுடைய பரிதாபத்தைக் கண்டு பதில் பேசாது போய்விட்டார்கள். கோமளவல்லியம்மாள் நாயுடுவை அழைத்தாள். நாயுடுவும் அந்த அம்மாளைத் தேற்றும் பொருட்டே சகுமாரனுடன் செல்லாமல் இவ்விடத்திலேயே காத்திருந்தார். அவர் கோமளவல்லியம்மாளை மட்டும் தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று சகுமாரனின் சகலமான பூர்வ பம்பாய் விஷயம் முதல் இன்று நடந்துள்ள வரையில் ஒன்று விடாது கூறி முடித்தார்.

இந்த அநியாச்சரியமான வரலாற்றைக் கேட்ட கோமளவல்லியம்மாளின் ஆச்சரியம் கரை புரண்டு ஓடிவிட்டது. அவளால் அடக்கக் கூடவில்லை. “ஹா! நாயுடுகாரு! இது உண்மையான விஷயமா! என் மகன் சகுமாரன் காதலித்த பெண்ணை என் மாதவனின் உயிரைக் காப்பாற்றினான்! என்ன வேடிக்கை இது! ஊர், பேர் ஒன்று மறியாத வனிதையையா சகுமாரன் காதலித்தான்! ஹா! என்ன மூடத்தனமாகப் பேசுகிறேன். உண்மையான காதலுக்கு—தெய்வீகமாக உதிக்கும் காதலுக்கு—இவை எல்லாம் எதற்கு? நானே மடத்தனமாகப் பேசுகிறேன். நாயுடுகாரு! சகுமாரன் வெகு ஆழக்காரன் என்று தெரிகிறது. அவனுடைய நெஞ்சாழத்தை நான் இதுவரையில் காணவே இல்லை. இத்தனை வருடங்களாகத்

சிலர் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கு சென்று தனியாக ஒதுக்கி வைத்துள்ள பணத்தையே செலவு செய்து கௌரவமாக நடந்து கொள்கிறார்கள். வேறு சிலரோ தமது கையில் பணமில்லாதிருக்கையில் மற்றவரது பணத்தைச் செலவு செய்து போலிக் கௌரவம் சம்பாதித்துக் கொண்டு பிறகு திண்டாடுகிறார்கள்.

கதவை உடைக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்த படியே அதை உடைக்க எத்தனிக்கையில், அவர்களுடைய எஜமான் அங்கே வந்துவிட்டான். அவனைக் கண்டதும் நடுநடுங்கிப்போய் நின்ற வேலைக்காரர்கள் நடந்த விஷயத்தைக் கூறினார்கள். அது கேட்ட எஜமான் அந்த ஆள்களின் மூடத்தனத்திற்காகக் கண்ட படி திட்டிச் சிலரை அடித்து விரட்டினான்.

உள்ளே இருக்கும் அம்புஜம் அவர்கள் பேசியதிலிருந்து இவன்தான் எஜமானன் என்பதை நன்கு தெரிந்துகொண்டான். நாயுடுவின் ஆளும் அவனைக் கண்டதும் பெரிதும் ஆலோசனையில் ஆழ்ந்தார். அம்புஜம் “ஹா...இந்த மனிதனா?”...என்று விரைக்க விரைக்க வெகு கூர்மையாகக் கவனித்தான். அவளுடைய சந்தேகம் நிவர்த்தியாகிவிட்டது. உடனே ஒரு விதமான தீர்மானத்துடன் “வா! வா! வா! வாருமையா!...வாளுசையுள்ள பிரானேசனே! ஒஹோ! ஹோ! ஹோ! உம்மைப் பிரிந்து, யுகங்கள் பல ஒழிந்தனவே! அதோ என் பிராணபதி, அதோ! அதோ! ஹா! வரங்கோ!” என்று தானாகவே கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியிலிருந்த எஜமானின் காலில் விழுந்தான்.

“நாதா! நான் யாரென்று தெரியவில்லையா! நான்தான் பாக்கியம்: உங்கள் தரும பத்தினி நான்தான். நீங்கள் வீணாக என் மேல் சந்தேகம் கொண்டு விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்ட பிறகு எமனுலகம் சென்றேன். அங்கு “உனக்கு இன்னும் பூலோக வாஸம் மிச்சமிருக்கிறது. அதை நீ அலகை ரூபமாக அனுபவித்துவிட்டு வா!” என்று எமன் கூறித் தள்ளிவிட்டான். நான் உடனே காட்டிலும் மேட்டிலும் திரிந்து ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டேன். அங்கு பெரிய மந்திரம் போட்டு என்னை விரட்டிவிட்டார்கள். அதன் பிறகு திண்டாடுகையில் இந்த பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டேன். ஏற்கெனவே ஆண்டியப்ப தேவன் என்பவன் இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருப்பதால் எனக்கும் அவனுக்கும் சண்டை வருகிறது.

வினா.—ஒட்டல் என்றால் என்னப்பா! அதன் அர்த்தம் ஏதேனும் தனிமையில் உண்டா!

210045

நாதா! நான் தங்களிடமே வந்து தங்களுடைய இளைய மனைவியை —மரகதத்தையே—பிடித்துக்கொள்கிறேன். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.” என்று அம்புஜம் பெரியதொரு போடு போட்டு, விம்மி விம்மி யழுதாள்.

இவ்விதமான சம்பவம் நேருமென்று கனவிலும் கருதாம லிருந்த எஜமானனுக்கு மிக்க மன அதிர்ச்சியும் திடுக்கிடலும் உண்டாகிவிட்டது. பாக்கியம் என்கிற பதத்தைக் கேட்டதும் அலறினான். தான் செய்த கொலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் ரகவியம் வெளியாகிவிடப் போகிறதே என்ற பயம் அதிகரித்து விட்டது. அவன் இன்னதென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்தான். இந்த அலகை ரூபத்திலேயே பாக்கியம் தன்னைப் பழி வாங்கி விடுவாளோ என்று பயந்துவிட்டான்.

அவனுடைய தத்தளிப்பையும் மாறுதலையும் ஒரு ரொடியில் நன்கறிந்துகொண்ட அம்புஜம் உடனே “ஹா! ஹீ! இனி விடமாட்டேன். விடமாட்டேன்.” என்று கத்தியபடியே அவன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டே பேயாட்டம் ஆடத்துடங்கி வெகு பயங்கரமாக ஆடுகிறாள். இதைக் கண்ட எஜமானனுக்கு முன்னிலும் பயம் அதிகரித்துவிட்டதால் அவன் அம்புஜத்தை நோக்கி “சரி! சரி! நீ பேசாமலிரு. தாறுமாறாக உளறாதே! வா! இப்படி.” என்று அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

அம்பு:—ஹா! நீ என்ன நினைத்திருக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. என்னைச் சாக்குக் காட்டி ஏய்த்துவிடுவதற்குத் தான் இப்படிச் செய்கிறாய்! என்னுடைய சாமர்த்தியத்தை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். மரகதத்தை நான் கட்டாயம் பிடித்து ஆட்டப் போகிறேன். அதற்கில்லாமல் என்னை மந்திரத்தினால் கட்டிவிடலாம் என்று எண்ணினால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா! நான்

விடை.—அட அசடே! இது தெரியாதா! முக்கியமாக ஆசாரம் ஆசாரம் என்று வேஷம் போடுகிறார்களே! அதை அவ்விடத்திலிருந்து ஓட்டல். ஜாதிமத வித்யாசத்தை ஓட்டல். சில ஓட்டல்களில் நல்ல சுத்தத்தை—நாகரிகத்தை—கூட ஓட்டிவிடுகிறார்கள். ஊசிப்போனைவைகள், நாற்ற

உடனே இந்த விஷயத்தைப் பகிரங்கமாகக் கூறி பணித் செய்துவிடுவேன்—என்று கூறினாள். இதற்குள் அவளை அழைத்துச் சென்று ஒரு அறையை அடைந்து “நீ இங்கேயே இரு. இதோ வருகிறேன்.” என்று கூறிவிட்டுச் சடக்கென்று துப்பாக்கியை எடுத்துக் காட்டியபடியே வெளியே சென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டாள்.

இவ்விதம் நடக்கும் என்பது முன்பே அம்புஜம் எதிர் பார்த்த விஷயமாகையினால் சற்றும் சளைக்காமல் அவ்வறையைச் சுற்றி சோதனை செய்ய வாரம்பித்தாள். பெரிய நிலைக்கண்ணாடி பிரோவு ஒன்று காணப்பட்டது. அதை இழுத்துத் திறந்து பார்த்தாள். திறக்கப்படவில்லை. பூட்டு, சாவி முதலிய எதுவும் காணவில்லை. ஆதலால் அவளுக்குப் பெரிய சந்தேகம் உண்டாகியது. நாற்புறமும் சுற்றியும் தடவியும் பார்த்தாள்; ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

உயர நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஒரு சங்கிலி வளையம் தொங்குவது தெரிந்தது. அதை மெல்லப் பிடித்து இழுத்தாள். அச்சங்கிலி தாழ்ந்து வர வர இந்த கண்ணாடி பிரோவின் கதவு மெல்ல விலகிப் போயிற்று. இதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்ற அம்புஜம் அவ்வளையத்தின் பிடியை விட்டு விட்டு சடக்கென்று அந்தக் கதவு திறக்கப்பட்டவிடத்திற்குள் புகுந்தாள். மறுவினாடியே முன்போலக் கதவு சாத்திக்கொண்டு வளையம் உயர ஏறிவிட்டது.

அதனுள் சென்ற அம்புஜம் அவ்விடங்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே செல்கையில் தீனமான் குரல் “ஹா! ஐயோ! ஐயோ!” என்று முன்குவது போலக் கேட்டது. உடனே அம்புஜத்திற்கு திலகவதி இங்குதானிருக்கக்கூடும் என்று எண்ணம் உண்டாகியது. வெகு விரைவில் அவ்விடத்தைத் தேடிக்கொண்டு தட்டித் திணறித் தடுமாறிய வண்ணம் அடைந்து பார்க்கையில் வெகு பயங்கரமாக ஸ்பிரிங்கு ஏணியின்மீது நாயுடு அகப்பட்டிருக்கொண்டு, கூண்டிலகப் பட்ட புலியைப் போலத் தத்தளிப்பதைக் கண்டாள்.

ரெய்யில் செய்தவைகள், மூன்று நாளாக விற்காத பண்டங்கள் முதலிய வற்றை வேறு புதிய பெயர் வைத்து மனிதர்களின் வயிற்றில் பக்குவமாப் ஓட்டல். இதுபோன்ற அணுகல் உள்ளதப்பா.

தூரத்திலிருந்து இவர் நாயுடுதான் என்பதை யறியாத அம் புஜம் இந்த கோரமான காஷியில் யாரோ ஒரு ஆண்மகனை மாட்டி இருக்கிறார்கள் என்று மட்டும் தெரிந்துகொண்டு அருகில் சென்று பார்த்தாள். தன்னை மீறிய வியப்புடன், “ஹா! அப்பா! தாங்களா இங்கு வந்து சிக்கிக்கொண்டீர்கள்? இதென்ன பேராபத்து!” என்று விசனித்தவாறு கேட்கையில், வேறு யாரோ ஆட்கள் வரும் அரவம் கேட்டது உடனே நாயுடு “அம்புஜம்! யாரோ வருகிறார்கள்; நீயும் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதே; தப்பித்துக்கொள். மறைந்திருந்து இங்கு வரும் ஒவ்வொருவரையும் காலில் சுட்டுப்போடு; தைரியமாகச் செய். நான் எப்படியும் தப்பிவிடுவேன்” என்று கூறினார். உடனே அம்புஜம் அங்கிருந்து விலகி அங்கு மிகவும் இருட்டாயும் சடங்கங்கள் நிறைந்ததாயு மிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று பதுங்கிக் கொண்டாள்.

அடுத்த நிமிடமே மூன்று தடியர்கள் அங்கு வருகையில் “கூட வந்த ஆள் எப்படியடா மறைந்துபோவான்! அவன் மூஞ்சியைப் பார்க்கையில் எனக்கு நாயுடுப் பயல் மேலேயே நினைவு தாவி யது. அவனைப்போலவே தோன்றியது. இது ஏதோ மோசந்தாண்டா; நமக்கென்ன, எஜமானன் உத்திரவுப்படிக்கு மூன்று பேரையும் பிடித்து இந்த ஏணியில் மாட்டிவிடலாம்,” என்று கூறிக்கொண்டே வந்த வார்த்தைகள் அம்புஜம், நாயுடு இருவரின் செவிகளிலும் விழுந்தன. இருவரின் மனத்திலும் குழப்பம் உண்டாகியது. தன்னை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டதை யறிய நாயுடுவின் வியப்புக்கு எல்லையே இல்லை.

மேற்குறித்தவர்கள் இங்கு ஏணியருகில் வந்ததும் கூறத் திறமற்ற அபாரமான ஆச்சரியத்தை யடைந்து “அடேய்! இதில் வேறு யாரோ மாட்டிக்கொண்டார்கள் போலிருக்கிறதே!” என்று அருகில் வந்து நன்றாகப் பார்த்ததும், காணாத மனிதன்தான் இவன் என்று

ஒரே மனிதரைப்பற்றி முதலில் தடபுடலாகத் தோத்திரம் செய்வது; அவர்களைப்போலச் சினேக பாத்திரம் இல்லை என்று தானும் சினேகிப்பது; இடையில் நடந்துள்ள அல்ப விஷயத்தில் இருபுறமும் உள்ள

தெரிந்துவிட்டது. நமக்கு முன்பே இவனை நமது குப்பன் கொணர்ந்து அடைத்துவிட்டு எஜமானருக்குச் சொல்ல நினைத்தான் போலிருக்கிறது. அவன் சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்..... அடேய்! இவன் அந்த நாயுடுப்பயல் தாண்டா. ஆப்பிட்டுக்கண்டா ரய்யா திம்மட்டிக்காய் பட்டர். ஆமாம்; அசல் நாயுடுதான். (தலைப் பாகையை இழுத்துவிட்டு) “அடாடா! நாயுடுகாரு! உலகமெல்லாம் பிரக்யாதி பெற்ற உங்கள் பாடு ஏணியிலா திண்டாடலாயிற்று?

எத்தனை பேர்களை நீங்கள் இவ்விதம் மாட்டிக்கொள்ளச் செய்திருப்பீர்கள். அந்த அருமையை இப்போது தாங்களே நேரில் அனுபவிக்கின்றீர்கள். அடேய்! சீக்கிரம் எஜமானைக் கூப்பிடு. இந்தத் திருடன் நம்மைப்பிடிப்பதற்காகப் பிசாசு பிடித்ததாக ஓர் பெண்ணை அடேடே; இப்பதான் நினைவிற்கு வருகிறது. அவர் தொழிலிலேயே பழகும் அம்புஜம் இருக்கிறாளாமே! அவள்தாண்டா இருக்கும்! சரி சரி, நன்றாக விளங்கிவிட்டது. உடனே எஜமானை அழைத்துக் கொண்டு வா” என்றான்.

ஒருவன் தலை தெறிக்க ஓடினான்; அடுத்த நிமிஷம் எஜமானருடன் கூட வந்துவிட்டான். இவ்வித மிருக்குமென்று கனவிலும் எஜமானன் கருதவில்லையாதலால் அவனுக்குத் திடுக்கிட்டது; தேகமே நடுக்கலுற்றது. அடாடா! நாயுடுவா இந்த வேஷத்துடன் வந்து மாட்டிக்கொண்டான்: அப்பாடா! பிழைத்தேன்; உண்மையில் பாக்கியத்தின் ஆவிதான் இவ்விதம் வந்து ஆடுகிறது என்று நான் பயந்து நடுங்கிச் செத்தேன். இப்போதல்லவோ இது முற்றும் இவனுடைய ஏற்பாடு என்று தெரிகிறது. பாக்கியத்தின் விஷயத்தை இவன் எவ்விதம் விசாரித்து உண்மையறிந்திருக்கிறான்! ஹா! அடேய்; அங்கு வெளியிலிருக்கும் இன்னொருவனைக் கட்டி இழுத்து வாருங்கள்.

குற்றத்தை யறியாது அதே மனிதனை அயோக்கியன், அற்பன், துஷ்டன் என்று சற்றும் யோசியாமலும் நா கூசாமலும் திட்டிவிடுவது; உலகமே இவ்வளவுதான் போலும்.

“நாயுடு! ஹஹஹஹ! பேஷ்; இப்போதுதான் உங்களைப் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாக இருக்கிறது. உங்கள் துப்பறியும் சாமார்த்யம் முற்றும் இப்போதுதான் பிரகாசிக்கின்றது. பஸே; நாயுடுகாரு!” என்று கூறியவாறு தன் கையிலிருந்த கட்டுக்களைக் கீழே வைத்தவிட்டு நாயுடுவின் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து அவர் மீசையைப் பிடித்து இழுத்து ஆட்டியவாறு “வீரசிங்கமே! சிங்கமே!” என்று ஏளனமாகப் பேசி நகைத்தான்.

இவைகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அம்புஜத்திற்கு மனம் தவித்துக் கொதிக்கின்றது. தாங்களியலாத ஆத்திரமும் துடிதுடிப்பும் பாதிக்கின்றது. உடனே சுட்டுவிடலாமா என்று எண்ணுகிறார். ஒருகால் இவர்களுக்கிருக்கும் ஆத்திரத்தில் நாயுடுவை சுட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது. நாம் முந்திக்கொள்ள வேண்டும்” என்று இவள் எண்ணி இருக்கையில் எஜமானன் “அடேய்; இவன் இந்த ஏணியிலேயே இருக்கட்டும். நான் சென்று அந்த கள்ளச் சிறுக்கியை இழுத்து வருகிறேன்.” என்று கூறி வேகமாக அவ்விடம் விட்டு முன்பு அம்புஜத்தை அடைத்த விடுதிக்கு ஓடினான். கூடவிருந்தவர்கள் மற்றொருவனைப் பிடிக்க ஓடினார்கள்.

இதுவே தக்க சமயமாக எண்ணிய அம்புஜம் மெல்ல இப்புறம் அப்புறம் பார்த்தபடியே அங்கு எஜமான் வைத்த கட்டைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டான். தான் மறைந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று சற்று வெளிச்சமுள்ள பாகத்தில் இந்த கட்டுக்களில் என்ன விருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்தான். முற்றிலும் விவரங்கள் தெரியாவிடினும் இவர்கள் ஓர் பெரிய சூழ்ச்சிக்காரர்கள், மோசக்கார மந்திரிவாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு அக்ரமம் செய்கிறவர்கள் என்பது சற்று விளங்கியது.

பிறருடைய குடும்பத்திலேயோ அவர்களில் முக்கியஸ்தர்களிடத்திலேயோ அனேக கோளாறுகள் அவகேடுகள் இருக்கலாம். அதை அறிந்தவர்கள், மிகவும் சுவாதினமானவர்கள், பழக்கத்தினால் தன் அதிகாரத்துடன் தன் மனிதரைப்பற்றி எது பேசவும் அவர்களுக்கு உள்ள ஸ்வாதி

இதற்குள் அங்கு சென்றவன் அவ்வழையில் அம்புஜத்தைக் காணவில்லை என்றதை யறிந்து அலறிப்போய் “ஹா! அந்த மாயப் பெண்ணைக் காணவில்லையே! ஹா! நாம் பெண்களை விழுங்கும் பேய்களாக விருக்கையில் நம்மையே விழுங்கும் பெண்ணை அவள் நேர்ந்துவிட்டாளே என்ன செய்வேன்?” என்று அம்புஜம் திறந்தது போலக் கண்ணாடிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் ஓட்டமாக ஓடி வந்தான்.

இவர்கள் வரும் நிதானத்தையறிந்த அம்புஜம் மறைவில் நின்றபடி சற்றும் தியங்காமல் வரும் ஒவ்வொருவரையும் குறி பார்த்துக் காலின் ஆட்டுச் சதைகள் இரண்டிலும் பட்டார் பட்டார் என்று சுட்டு வீழ்த்தினான். இந்த திடுக்கிடும் சம்பவத்தில் திக் ப்ரமைகொண்ட எஜமான் “ஐயோ! மோசம்! மோசம்!” என்று கத்தினான்.

இங்கு வந்த ஐந்தாறு பேர்களையும் சுடக்கென்று சுட்டு வீழ்த்திய அம்புஜம் ஜெயக் கொடி பிடித்து, தைரிய லக்ஷ்மியின் துணை கொண்டு நிற்கும் வீரப் பெண்மணிபோல மீண்டும் கையில் துப்பாக்கியைப் பிடித்தவாறு ஆத்திரம் பொங்க எதிரே வந்தான்.

காலில் அடிபட்டவர்கள் சுருண்டு விழுந்துவிட்டார்கள். எனிலும் பொங்கி வரும் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து வர முயற்சிப்பதும் வீணாகும்படி இரு கரங்களிலும் மீண்டும் எல்லோரையும் சுட்டுவிட்டு அவர்களின் கையில் துப்பாக்கி இருக்கிறதா என்ற சோதித்தான். எஜமானரின் ஜோடியில் துப்பாக்கி இருக்கக் கண்டு அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். ஆவேசத்துடன் அந்த தடியர்களை நோக்கி “ஐயா! பெரிய உத்யோகஸ்தரே! சற்று முன்பு தாங்கள் நாயுடுவைப் பார்த்து இறுமாப்புடன் கூறியது நினைவிருக்கிறதா! தங்கள் பதவிக்கு இப்போது தங்களைப் பார்த்தால் வெகு அழகாயும் கீர்த்தியாயுமிருக்கிறது.

ஊத்தைப் பிறர் வித்யாசமாய் எண்ணி உடனே மனமாற்றங்கொண்டு பேசிவிடுவது மிகவும் அனுபவமற்ற செய்கையாகும். அவர்களுக்குள் ஆயிர மிருக்கலாம், நமக்கேன் அச்சக்கதி என்று எதிலும் பட்டுக்கொள்ளாமல் விருப்பதே நலம்.

அடாடா! எத்தனைதான் வேஷங்களிலும், மோசங்களிலும் மறைந்திருப்பினால்கூட அது வெளி வராமல் அப்படியே மண்ணோடு மண்ணாக மக்கிவிட முடியாது என்பது நினைவிருக்கட்டும்.... “அப்பா!” என்று கூறிக்கொண்டே நாயுடுவிற்குக்கும் ஏணியருகில் சென்று அந்த ஏணியின் விசைகள் எங்கு இருக்கிறதென்று தானே ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு விளையத்தை இழுத்து மற்றொரு சங்கிலியை ஆட்டினான். உடனே அந்த ஸ்ப்ரிங்குகள் விலகிவிட்டன. நாயுடு பந்தத்தினின்று இறங்கினார். அம்புஜத்தைத் தட்டிக்கொடுத்தார். சந்தோஷத்தையும் அன்பையும் காட்டி அவள் கையைக் குலுக்கினார்.

உடனே அந்த மனிதர்களை நோக்கி “ஐயா! இனி பயமின்றி நிர்ப்பயமாகத் தூங்கலாம். வேலை செய்யலாம். இத்தனை நாளாக நாம் செய்யும் திருட்டு எவ்விதம் வெளிபாக்கிடுமோ! என்ன நேருமோ! என்கிற திகில் மனத்தில் குடிக்கொண்டு நிமிடத்திற்கு நிமிடம் தங்களை வதைத்தது. இனி அக்கவலை இல்லை. உங்கள் லீலா வினோத வைபவத்தைக் கூறுங்கள். திலகவதி எங்கே? அவளை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்? உம். நேரமாயிற்று. உடனே சொல்லும்.” என்றார்.

இதற்குள் அம்புஜம் அந்தக் கட்டிலுள்ள கடிதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நாயுடுவுக்குக் காட்டினான். வெளியூர்களிலிருந்து மந்திரம், தந்திரம், பில்லி, சூனியம் முதலியவைகள் தெரிந்த பேர் போனவர்களை வரவழைத்திருப்பதும், இன்னும் அழைத்திருப்பதும் அவர்களிடமிருந்து உடனே வருவதாயும் தாங்கள் எல்லோரும் சாதாரண பெரிய மனிதர்போல 10-ம் தேதி காலையில் வந்திறங்குவதாயும் கடிதம் வந்திருந்தது. இதையும் பார்த்தான்.

சிறையிலிருந்து கைதிகள் தப்பியோடிவிட்டதாக முன்னதி காரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு அனுசூலமாகச் சில கடி

உடன் பிரந்த பிறப்புக்குள் ஒற்றுமை அதிகம் என்பது உலக இயற்கை. அது சில வீடத்தில் முற்றிலும் விரோதம். பின்னும் சிலவீடத்தில்லோ ஒற்றுமை இருப்பதுபோலவும் காட்டுவது; அவர்களுடைய கொள்

தங்களும், வார்டருக்கு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கொடுத்து பக்காக் கைதிகளைத் தப்ப வைத்த விவரங்களும் குறிப்பிட்ட அனேக சாக்ஷியங்கள் கிடைத்துவிட்டன.

உடனே நாயுடு இவர்களை ஒருவரோடொருவராகப் பிணைத்துக் கட்டி உருட்டி விட்டு விடு முற்றிலும் தேடினர். அங்குள்ள ஆட்கள் எல்லோரையும் பிடித்துத் தம் கையில் தயாராக விருந்த விலங்குகளை மாட்டி ஒரு அறையில் போட்டுப்பூட்டிவிட்டுத் தன்னுடன் வந்த ஆளை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிப் போலீஸாரை அழைத்து வரும்படியாகச் செய்துவிட்டு, விடு முற்றும் மறபடியும் தேடினர். திலகவதியை மட்டும் எங்கும் காணவில்லை.

அங்கு மண்டையோடுகள், சிலைகள், சூனியச் சாமான்கள், இன்னும் அனேக பயங்கரமான சாமான்கள் இருப்பதைக் கண்ட நாயுடு வெறுப்புற்றார். இவர் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கையில் போலீஸார் வந்துவிட்டார்கள். நாயுடுவுக்கு ஓர் எண்ணம் உதித்தது. அவர் இவ்விடத்தையும் மனிதர்களையும் போலீஸார் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தான் கண்டு பிடித்த விவரங்களைக் கூறிப் பின்னர் “இதோ வந்து விடுகிறேன்; இருங்கள்” என்று சொல்லி வெளியில் சென்று கோமளவல்லியம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து அங்குத் தாம் கைதியாகிய மனிதர்களைக் காட்டினார்.

எஜமானன் ஹோதாவிலிருந்த மனிதனை கோமளவல்லியம்மாள் பார்த்ததும் தந்நிலை புரண்ட ஆவேசத்துடன் “ஹா! நாயுடுகாரு! என் குடிக்குக் கொள்ளி வைத்த சண்டாளன் இவன்தான்; என் நர்மதையின் வாழ்வையழித்த கள்வன் இவன்தான்; ஆஹா! என் குடியைக் கெடுத்த கிராக்ஷகளைப் பழி தீர்க்க உதவிய உங்களையே நான் தெய்வமாக எண்ணுகிறேன். என் வயிறு இப்பொழுது எப்

கைக்கு நேர்மாறாக நடந்து மனத்தை நோகவும் வைப்பது. ஒருவர் கதர்பிமானியாக விருந்தால் மற்றொருவர் அதைக் கொளுத்தக்கூடிய அவ்வளவுக்ருமான சித்தத்தை யுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். உலகத்துலுள்ள பல வேடிக்கைகளில் இதுவும் ஒன்றுபோலும்.

படி எளிகிதது தெரியுமா? இந்த படுபாவியும் ஒரு காலத்தில் இக் கதிக்கு வருவானா! என் வயிறு குளிர்மா என்று நான் ஏங்கி நின்றேன். நாயடுகாரு! திலகவதி எங்கே? என் கண்மணி எங்கே? இனி என் சுருமாரனின் கஷ்டம் நீங்கிவிட்டதா?" என்று பதறிய வாறு கேட்டாள்.

அம்மொழியைக் கேட்ட நாயடுகாரு, "நாயே! அவசரப்படாதீர்கள். நாங்கள் முதலில் இந்த கேலைக் கண்டு பிடிப்பதாகவே இல்லை. திலகவதியைத் தேடவும், சுருமாரனின் பழியைக் களையவும் வேலை செய்யப்புகுந்தோம். நாங்கள் கோரிய இரண்டிலும் இன்னும் ஒருசீதத் தகவலும் கிடைக்காமல் கிணறு வெட்டப் பூதங் கிளம்பியதுபோல உங்களுடைய சத்ருவின் விஷயம் எண்ணத்தி லில்லாமல் புலப்பட்டது.

இந்த எதிர்பாராத நன்மையைக் கொண்டே மேல்படி காரியமும் சாதிக்கலாம் என்று என் மனத்தில் கடவுள் நம்பிக்கையை அளித்திருக்கிறார். நான் தங்களை இப்போது எதற்காக அழைத்ததென்றால் இப்பாவி தங்கள் சத்ருதானா என்பதை அறியும்பொருட்டும், இவனைப் பற்றிய தகவல் முற்றும் போலீஸாரிடம் நீங்களே நேரில் கூறும்பொருட்டும் தான். ஐயா இன்ஸ்பெக்டர்வாள்! இந்த அம்மாளின் வாக்குமுலத்தை முதலில் தாங்கள் எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். பஸ் குற்றங்களைச் செய்த பெரியார் இவர்" என்று கூறினார்.

உடனே கோமளவல்லியம்மாளின் வாக்குமுலங்கள் யாவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. பிறகு நாயடுகாரு அங்கு கைதியாக் கியவர்களை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோகும்படியாகக் கூறியீட்டு இன்ஸ்பெக்டருடன் அவ்விடுதி பூராவும் சுற்றி அவருக்கு முக்யமான அனேக விஷயங்களை நேருக்கு நேராகக் காட்டிப் பின்னர் சில கடிதங்களை எல்லாம் படித்து முக்கியமான விஷயங்களைத்

சொந்த மனிதர்களாயிற்றே என்று ஒரு விஷயத்தை சுவாதினமாகச் சொல்லப் போக—செய்யப் போக—அது அவர்களுக்கு விபரீதமாகத் தோன்றிவிட்டது, அதனால் மனமாற்றங்கள் உண்டாகிச் சற்று வித்யாசம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. ஆராய்ந்து பார்க்கப்போனால் குற்றமான செய்கை எதுவு யில்லை என்பது அவர்களின் மனத்திற்கே தெரியும்.

தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்திற்குக் காவல் போட்டுவிட்டு, மற்றவர்களை ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

நாயுடுவும் ஆம்புஜமும் “இனி எவ்வகையில் திலகவதியைத் தேடுவது?” என்று யோசித்தார்கள். இருவரும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று எஜமானனென்று பெயர் தாங்கிய பாதகனை திலகவதியைப் பற்றி நயத்திலும் பயத்திலும் எத்தனை கேட்டும் பதிலே சரியாய்க் கொடாமல் பிடிவாதம் செய்துவிட்டான். “சரி; இந்த விஷயத்தை நான் எவ்விதமாயினும் கண்டுபிடிக்காமல் போவதில்லை” என்று நாயுடு சபதம் கூறிக்கொண்டு எழுந்து சென்றார்.

அன்று முதல் நாயுடுகாரு ஓர் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனியின் ஏஜெண்ட்போல வேஷமணிந்து அதற்கு வேண்டிய காகிதங்களை ஓர் கம்பெனியில் பெற்றுக்கொண்டு தினம் அங்கச்சியம்மானின் வீட்டிற்குச் சென்று கண்பதியையும் அங்கச்சியம்மாளையும் கவனிக்கத் தொடங்கினார். நாயுடுவே வியக்கத்தக்க ஓர் பெரிய ஆச்சரியத்தை அவர் சென்ற அன்றே கண்டுபிடித்து விட்டார். சோமு அன்று அவ்விடம் வந்து சென்றதை நாயுடு கவனித்ததில் அங்கச்சியம்மாளுக்கும் சோமுவுக்கும் பொருத்தம் சரியாக இல்லாமல் மனஸ்தாபம் மிகுந்திருப்பதாக அறிந்துகொண்டார். தன்னுடைய ஆட்களைப் பலவிதத்திலும் மாறவேஷங்களை யணிவித்து சோமுவினை இரகவிய இடத்தைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்தார்.

நாயுடு சோமுவினை புதிய இடத்தை அறிவதற்கு ஓர் தந்திரம் செய்தார். மந்திரம் செய்யும் இடத்தில் கைதியாக்கிய மனிதர்களில் ஒருவனைத் தம் வசமாக்கிக்கொண்டு அவர் அறியவேண்டிய அனைகரகவியங்களைத் தெரிந்துகொண்டார். அவனுக்குத் தம்மாலாகிய உதவியைச் செய்து தண்டனை இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்வதாகத் தேறதல் கூறினார்.

சில நாள் பழகிய மனிதர்களைப் பல நாள் கழித்துச் சென்று பார்க்கையில் பழய அன்பு அப்படியே ததும்புகின்றது. பல நாள் பழகிப் பல நாள் மைகளைப் பெற்றுள்ளவர்களைச் சில நாள் கழித்துச் சென்று பார்க்கையில் அவர்களின் பழய அன்பு குன்றி புதிய பார்வை, புதிய பேச்சு, புதிய நடை, எல்லாம் புதியதாகக் காணப்படுகின்றன.

பிறகு சோமுனின் ரகலியமான இடத்திற்குச் சென்று கதவை மாறு சாலியால் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார். மனித சஞ்சாரமற்ற வீடு என்பதை முதலிலேயே அறிந்துகொண்ட நாயுடு திலகவதியை மட்டும் சிறை வைத்திருக்கும் இடம் இதுதான் என்று தெரிந்துகொண்டு உள்ளே சென்று பார்த்தார். ஒவ்வொரு இடமாகப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் நாம் முன்பொரு அதிகாரத்தில் தெரிவித்தபடி கிழவி வேட மணிந்திருந்த கைதியைச் சுட்டு வீழ்த்தி இருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். ரத்தம் ஓடித் தோய்ந்திருக்கிறது. சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட மனிதனின் சவம் முறக்களித்துக்கொண்டு தாறுமாறாகக் கிடந்தது.

நாயுடு தூரணிருந்து பார்க்கையில் அந்த உருவத்தை ஓர் ஸ்திரீ என்றே எண்ணியிருந்தார்; ஆகையினால் அதைப்பற்றி முதலில் சந்தேகப்படவில்லை. தாறுமாறாகக் கிடக்கும் சவத்தைத் தாண்டிக்கொண்டு பின்னும் கவனித்தவாறு சென்றார். முன்பு சோமுவும் மற்றொருவனும் திலகவதியைப் பயமுறுத்தியவாறு தள்ளிப் பூட்டிய அறை இப்போது திறந்து கிடந்தது.

நாயுடு அவ்வறையில் சென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். எங்கும் திலகவதியைக் காணவில்லை. அவளை அவ்வறையில் தான் பூட்டி இருப்பதாக அந்தக் கைதி கூறியது முற்றிலும் பொய்யென்றும், தன்னை ஏமாற்றிவிட்டான் என்றும் நாயுடுவுக்குச் சற்று கோப முண்டாகியது. வீடு முற்றும் ஒரு சுற்று வந்தார். மீண்டும் அவ்வறையில் வந்து ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கு முதலிய இடங்களில் ஆராய்ந்தார். அவ்வறையின் ஒரு பாகத்துச் சுவரில் சில சித்திரங்கள் காணப்பட்டன. அவைகளைக் கண்ட நாயுடு அவற்றினருகில் சென்று வெகு நேரம் கவனித்துப் பார்த்தார். அது இன்னதென்று புலப்படவே இல்லை. இது ஏதோ கைக் கொழுப்புக்காக யாரோ

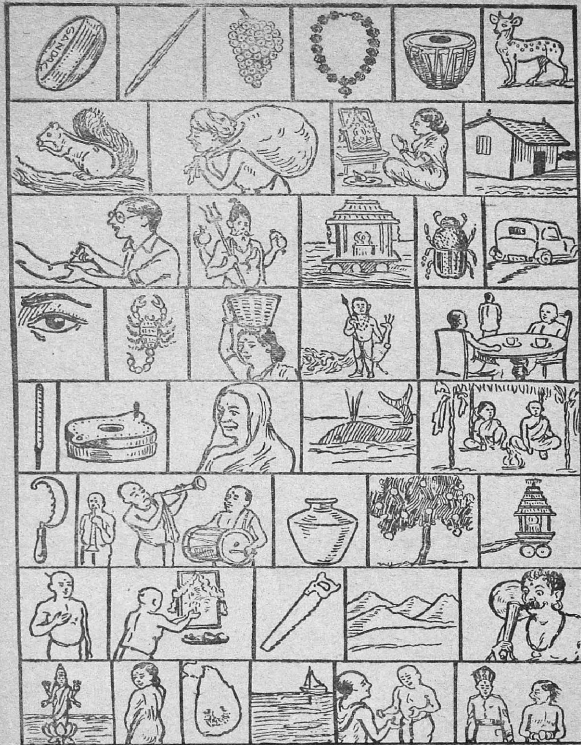
சில சமயம் சிலருக்கு ஒரு தரும்பு காலில் பட்டாலும் அவரி அடித்துக்கொண்டு பதறிப் போய்க் கையிலுள்ள பண்டத்தைபும் கீழே போட்டு விடுகிறார்கள். கவனித்தால் அது ஓர் கத்தத் துணியாக விருக்கிறது. சிலரோ தோள்கவிருப்பினும் பயமின்றிக் கையிலேயே பிடித்து விடுகிறார்கள். அதரியம் செய்யும் வேலை இது.

கிறுக்கியது என்று முதலில் அச்சரத்தையாக எண்ணினார். மீண்டும் அதை உற்றுக் கவனித்ததில் அது சமீபத்தில் எழுதியதுபோல காரை சுரண்டிய பொடிகள் கீழே உதிர்ந்திருப்பதைக் கவனித்தார். அதன்பிறகே அவருடைய வியப்பும் அக்கரையும் அதிகமாயது. அதில் ஏதோ சந்தேகமும் தட்டியது. பின்னும் உற்றுக் கவனிக்கையில் அந்த சித்திரங்கள் எழுதியது முற்றும் அடுப்புக் கரியினால் என்று தெரிந்தது.

இவைகளை எல்லாம் கண்ட நாயுடுவுக்குத் தண்ணீர் மீறிய ஒரு வித ஊக்கமும், உற்சாகமும், ரத்த ஓட்டமும் உண்டாகியது. உடனே நாயுடு ஒரு காசுதத்தில் அந்த சுவரில் கண்டுள்ள சித்திரங்களை எல்லாம் அதில் உள்ளபடியே எழுதிக்கொண்டார். அந்த இடத்தை யாருங் கலைக்கக்கூடாமல் அவ்வறையைத் தானே ஸூட்டிக்கொண்டார். போலீஸாரை வரவழைத்து அந்த அமைதியை சுவத்தை அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, வீடு முற்றும் மீண்டுமொருமுறை தேடிப்பார்த்தும் ஒருவிதமான தகவலும் தெரியவில்லையாதலால் அவர் தன் வீட்டையடைந்தார்.

தமது அருமை அபிமானப் புதல்வியாகிய அம்புஜத்தை யழைத்து, ஓர் தனித்த அறையில் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு “செல்வீ! அம்புஜா! உன்னுடைய துப்பறியும் சாமர்த்யத்தையும் உன்னுடைய தைரியத்தின் போக்கையும் பலவகையில் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இப்போது எனக்கே புதிதான ஓர் துப்பறியும் மார்க்கம் கிடைத்திருக்கிறது. இதில் வெற்றி உன்னுடையதென்றே நினைக்கிறேன். இதோ பார் சித்திரங்கள்” என்று கூறித் தான் வரைந்துகொண்டு வந்த சித்திரங்களைக் காட்டி இதில் உணக்கென்ன தோன்றுகிறது?” என்றார்.

அம்புஜம் அந்த படத்தைப் பார்த்துப் பரமித்தாள். அவளுக்கு அதில் ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பல முறை அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தாள். நாயுடுவும் அதை மற்ரொரு காசுதத்தில் வரைந்துகொண்டு, தனித்தனியே இருவரும் ஆராய்ச்சி செய்ய உட்கார்ந்தார்கள். இந்த நூதனமான புதிய முறை நாயுடுவையே வியப்புக் கடவில் மிதக்கச் செய்தது. அப்படத்திலேயே தன் முழு கவனத்தையும் செலுத்தியதால் இருவரும் இவ்வுலகத்தையே மறந்தார்கள்.



15-வது அதிகாரம்

குழம்பிய கடலில் பழங் கதைக் கப்பல்

சிறையிலடைக்கப்பட்ட சுகுமாரனுக்கு உண்
கொண்டே வந்து இடையில் நின்றவிட்டதே! ஐயோ! அக்கனி
நன்கு பழுத்து நமக்குப் பலனளிக்குமோ! அன்றி வெம்பி உதிர்ந்து
நம்மையும் உயிர் துறக்கச் செய்துகொடுமோ தெரியவில்லையே!
கண்ணே! திலகம்! உன்னை நான் என்று காண்பேன். என் மணக்
கவலையை என்று ஒழிப்பேன்! மடவன்னமே! மாதரசியே! மந்தகாஸ
வதனியே! உனது அழகிய திருமுகத்தை நான் என்று காண்பேன்!
குழலோ! யாமோ! கோகிலத்வனியோ! என்கிற குரலின் ஒலியால்,
அன்பே உருவாக அளிக்கும் அம்ருதம்ருது வசனத்தை என்று
கேட்டு இன்பமடைவேன்!

ஹா! கொடிய காளகோடி விஷம் என்று கூறக்கேட்ட
துண்டு. அவ்விஷம் தனது பூர்ண கிளையுடன் தரணியில் அங்கச்சி

சிலர் நகையை இரவல் வாங்கிச் சென்று அதை உடைத்த உடைப்பு
தெரியாமல் மூடிச் சொந்தக்காரர்களிடம் கொடுத்துவிட, அவர்களும் நம்
பிக்கையின்பேரில் வாங்கி பொருளைப் பாராமல் பெட்டியில் வைத்துவிட,
சில தினங்கள் சென்று அதை எடுத்துப் பார்க்கையில் உடைந்திருப்பதை
அறிந்து திடுக்கிட்டு வருந்த நேருகின்றது. இனி என்ன செய்வது?

யம்மாளாக அவதாரம் செய்திருக்கிறதபோலும். கொடிய சண்டாளியே! உனது அகந்தை பிடித்த இச்செய்கையைக் கடவுள் கண்டிக்காமல் போகமாட்டார். ஐயோ! என் தாயார் என்ன நிலைமையிலிருக்கிறாளோ! சில தினங்களாக ஒருவித தகவலும் தெரியவில்லையே! திலகவதி இந்நேரம் அகப்பட்டிருப்பாளா! என்னைக்காண வருவாளா!” என்று தணக்குள் மிகவும் ஏக்கம் பிடித்துத் தவிக்கின்றான்.

அங்கு கூடலிருக்கும் கைதிகளுக்கு இவனுடைய நிலைமை மிக்க பரிசுவலிக்கக்கூடியதாக விருக்கிறது. ஆனால் ஐ. லி. எஸ். பர்சைஷியில் தேறியவனும், மேல் நாட்டிலிருந்து நாகரிகம் பழகியவனும் செல்வவந்தரின் புதல்வனும், சாரணர்படையில் வெற்றிமாலை சூடியவனும், சர்க்கஸ்காரர்களின் வாயினால் புகழ்ப்பெற்றவனும், மன்மத வடிவமாக விளங்குபவனுமாகிய சுகுமாரன் ஓர் பெண்ணை நரசோரம் செய்துவிட்டான் என்பதைக் கேட்க யார் மனதுதான் தத்தளிக்காது? இவ்விஷயத்தில் அனேக பெரிய மனிதர் முதல் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு இவன் வழக்கில் வாதாடக்கிளம்பினார்கள்.

கோமளவல்லியம்மாளுக்கு மட்டும் நாயுடுவின் மீது அதிகமான நம்பிக்கை யிருந்ததால் நாயுடுவின் வாக்கையே எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

* * * *

நாம் முன்னொரு அதிகாரத்தில் தெரிவித்தபடி சோமு திலகவதியை ஓர் அறையில் பூட்டிவிட்ட பிறகு, அவனை யறியாமலேயே அவனுக்கு அங்கு நடந்த கொலை விஷயத்தில் ஓர் வித திகிலும் பீதியும் உண்டாகிவிட்டது. ஆதலால் அந்த விடத்தில் இருக்கவும் அவன் மனங் கூசியது. “அந்தச் சுவத்தை யடக்கஞ் செய்வதற்கு ஒத்தாசைக்கு ஆட்கள் இல்லாமல் முடியாது. இப்போதோ பகல் வேளை. எந்த விடத்திலும் குழி தோண்டுவதற்கு முடியாது. அது

ஒருவரிடம் ஏதேனும் உதவியை நாடிச் செல்லும் சில குள்ள ரிகள் அவருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களையும், மிகவும் த்வேஷிகளையும் வெகுவாய் பூஷித்தும், தூஷித்தும் பேசி மேற்படியாருக்கு உதலாகம்

சந்தா நேயர்களுக்கு முக்கிய அறிவிப்பு.

ஒவ்வொரு ஆங்கில மாதமும் கடைசித் தேதியன்று நாங்கள் எல்லோருக்கும் சஞ்சிகையை அனுப்புகிறோம். அது யாருக்காவது சேராதவிடில் வழியில் தவறி விட்டதென்று தெரிந்து, நமக்கு 15-தேதிக்குள் தெரிவித்தால் வேறொரு சஞ்சிகையை இனாமாக அனுப்புவோம். அதன் பிறகு எழுதுபவர்கள் இரண்டனு ஸ்டாம்பு அனுப்பினால்தான் சஞ்சிகை அனுப்பப்படும்.

இடம் மாறும் சந்தா நேயர்கள் நமக்கு புது விலாசத்தைத் தெரிவிக்காமலும், தபாலாயீஸூடன் புது விலாசத்திற்குச் சஞ்சிகையை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யாமலிருந்து, சஞ்சிகை தவறி விடில் அதற்கு நாம் ஜவாப்தாரியல்ல.

கடிதம் எழுதும்போது அவசியம் தங்களது சந்தா கம்பரை எழுதவேண்டும்.

ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

எழுதிய நாவல்கள்.

“ஐகன்மோகினி”
சந்தாதாரர்களுக்கு
குறைந்த விலை

வைதேகி (2-பாகங்கள்)	2	8	0	...	2	0	0
பத்மசுந்தரன்	2	8	0	...	2	0	0
ராதாமணி (2-பாகங்கள்)	2	8	0	...	2	0	0
சாருலோசனா (2-பாகங்கள்)	2	8	0	...	2	0	0
நவநீதகிருஷ்ணன்	2	0	0	...	1	12	0
ருக்மிணிகாந்தன்	2	0	0	...	1	12	0
சாமனநாதன்	2	0	0	...	1	12	0
சண்பகவிஜயம்	1	12	0	...	1	8	0
கௌரீமுருந்தன்	1	12	0	...	1	8	0
ஸாரமதி	1	12	0	...	1	8	0
சோதனையின் கொடுமை	1	8	0	...	1	4	0
பரிமளகேசவன்	1	4	0	...	1	0	0
உத்தமசீலன்	1	4	0	...	1	0	0
சுசந்தபுஷ்பம்	1	0	0	...	0	14	0
கதம்பமாலை	1	0	0	...	0	14	0
கோபாலரத்தினம்	0	14	0	...	0	12	0
நளினசேகரன்	0	8	0	...	0	6	0
வீரவஸந்தா	0	8	0	...	0	6	0
மூன்று ஸைவர்கள்	0	8	0	...	0	6	0

பூ. 20-8-0 முன்பண மனுப்புவோருக்கு மேற்கண்ட 19 நாவல்களையும் தபாற்சேலவின்றி அனுப்புவோம்.

“ஐகன்மோகினி” ஆபீஸ்,
26 தேரடித்தேரு, திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

நீங்கள் பல வருஷங்களாக எதிர்பார்த்திருந்த
புத்தகத்தின்

இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்துவிட்டது

“பிரஜாகூலன்”, “அமிர்த குணபோதினி” இவற்றின்
பத்திராசிரியரும், பிரலித்த கதாசிரியருமாகிய

ஸ்ரீமான் எஸ் ஜி. இராமாநுஜலு நாயுடு
இயற்றிய

ஆநந்த கதா கல்பகம்

(முதல் வால்யம்)

இதில் 22 நாவல்களும், 27 கதைகளும், 890 அநுபவ ரகவியங்களுக்கும், வேறு பலவும் அடங்கியுள்ளன.

912 பக்கங்களுள்ள மகா பெரிய நாவல்
மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 3 தான்: தபாற் செலவு அணு 8.

பாலிகா கல்பகம்

சிறுமிகளுக்கவசியமான தூல் விலை அணு ஆறு.
“ஐகன்மோசினி” ஆபீஸ்., திருவல்லிக்கேணி.

மகான் அரவிந்தர்

மனைவியாருக்கு எழுதிய கடிதம்

புதுச்சேரியில் தவராஜ யோகியாக விளங்கும்
மகான் அரவிந்த கோஷ் சுமார் இருபதாண்டுகளுக்கு
முன் தமது மனைவியாருக்கு எழுதிய அரிய கடிதம்
இந்நூலில் அடங்கியிருக்கிறது. இதில் அரவிந்தர்
பெருமை, அவரது அற்புத தேசபக்தி, சிறந்த தெய்வ
பக்தி, மாதர் கடமை யாதிபன விளங்கும். சிறந்த
காகிதத்தில் பெரிய கொட்டை பெழுத்துக்களில் அழ
காக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டணுத் தபால்
தலை அனுப்புவோருக்கு ஒரு பிரதி அனுப்பப்படும்.

“லோகோபகாரி” பத்திரிகாலயம்,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சேன்னை.

பாரதியார் நூல்கள்

கதைக் கொத்து

இதில் பாரதியார் தன் சொந்த அனுபவங்கள், அபிப்பிராயங்கள், கனவுகள், இன்னும் நமது மடமை, மூட பக்தி, ஸ்திரீகளின் நிலைமை இவைபோன்ற ஸமுதாய வாழ்வின் குறைகளை நாம் அறவே ஒழிக்கு முறையை எடுத்துரைக்கிறார். எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டது. அணை 0 8 0

பகவத் கீதை

நாகர அக்ஷரத்தில் மூலமும், பாரதியாரின் அழகிய தமிழ் உரையும், விரிவான நூன்முகமும் அடங்கியது. அணை 0 8 0

வசனங்கள்

இதில் ஞானாதம், சந்திரிகையின் கதை, நவதந்திரம், பதஞ்சலியோக ஸுத்திரம், வேதரிஷிகளின் கவிதை, தராசு முதலியன அடங்கியுள்ளன. ரூபா 2 0 0

கவிதைகள்

தேசிய கீதங்கள், தோத்திரப் பாடல்கள், வேதாந்தப் பாடல்கள், விநாயகர் நான்மணி மாலை, கண்ணன் பாட்டு, புதிய ஆதிசூழடி, பாப்பா பாட்டு, முரசு, பாரதி அறுபத்தாறு, காட்சி, சூயில், பாஞ்சாலி சபதம் முதலியன சொந்தன. ரூபா 2 8 0

சங்கு நூல்கள்

மகாத்மா காந்தி எழுதிய

சத்திய சோதனை I	ரூ. அ	1 8
II		2 0
இவ்வறமும் பிரம்மசரியமும்		0 6
அனாசக்தியோகம்		0 4
ஆரோக்கிய வழி		0 4
மகா தியாகம்		0 4
நீதி தருமம்		0 2
கீதாபோதனை		0 2
உத்தம வாழ்க்கை		0 2
வரிந்த தாமம்		0 2

ரோமேன் ரோலண்டு எழுதிய
மகாத்மா காந்தி (புதிய பதிப்பு) 0 4

வில்லியம் தர்ஸ்டன் எழுதிய

இவ்வற மகா ரகசியம் 0 4

பகதார்ஜி கமிட்டி

அறிக்கையான

இந்தியாவின் கடன் பொறுப்பு 0 4

க. சந்தானம் எழுதிய

சத்திய சமாதம் 0 4

வ. வே. ஸு. அய்யர் எழுதிய

மங்கையர்க்கரசியின் காதல் கதைகள் 0 8

“ஜகன்மோகினி” ஆபீஸ்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

இனி ஸ்திரீகளும்

இன்ஷியூர் செய்யலாம்.

தற்போது நமது தேசம் மாறுபட்டுள்ள நிலைமையில், முன்னே விட அதிகமான ஸ்திரீகள் தங்கள் ஆயுளை இன்ஷியூர் செய்ய வேண்டியதின் அவசியத்தையும், அதற்கு வேண்டிய வசதிகள் அளிக்க முடியு மென்பதையும் கருதி,

யுனைடெட் இந்தியா அஷியூரன்ஸ்

கம்பெனி, லிமிடெட்.

சில நிபந்தனைகளுக்கு குட்பட்டு, ஸ்திரீகளின் ஆயுள் இன்ஷியூரன்ஸ்களை இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறது.

ஸ்திரீகளின் ஆயுள் இன்ஷியூரன்ஸ் சம்மந்தமான முழு விவரங்களும் தங்கள் கடிதம் கண்டவுடன் அனுப்பப்படும்.

படித்த ஸ்திரீகளிடமிருந்து இந்த கம்பெனியின் ஏஜண்ட் பதவிக்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்படுகின்றன.

இந்தக் கம்பெனியின் ஏஜண்டாக இருப்பதால், நமது ஜன சமூகத்திற்குத் தொண்டு புரியவும், ஒரு நிரந்தரமான வருமானம் அடையவும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கின்ற தென்பதைக் கவனியுங்கள்.

“யுனைடெட் இந்தியா” }
கட்டடம் }
செம்புதாஸ் தெரு, }
சென்னை. }

எம். கே. ஸ்ரீநிவாஸன்,

பி. ஏ., பி. எல்.,

மானேஜிங் டைரெக்டர்.

பகிரங்கமாகி விடும். ஆதலால் என்ன செய்வதென்று தனக்குள் பலமாக யோசனை செய்தான்.

நாயுடு இவ் விஷயத்தில் ஆழ்ந்து வேலை செய்யும் ரகவியத்தை அவன் அறிவானதால் அந்தச் சமயம் எவ்விதமான ஆபத்து வந்து விடுமோ என்கிற பயத்தினால் அவ்விடத்தை விட்டு உடனே கிளம்பிவிட உத்தேசித்து விட்டான். “திலகவதியை முதலில் வஞ்சித்து இங்கு அழைத்து வந்தாயிற்று; இனிமேல் அவளை வாய்ச் சொல்லால் ஏமாற்றுவதற்கில்லை. ஆதலால் இதற்கு வேறு யுக்திதான் செய்ய வேண்டும்” என்று தனக்குள்ளேயே தீர்மானித்துக் கொண்டு வெளியில் சென்றான்.

அவன் தன்னுடைய சகாக்கள் சிலரைப் பிடித்து அவர்களுக்குப் போலீஸ் உடைகள் அணிவித்து அவர்களை யழைத்துக் கொண்டு தானும் ஓர் மாறு வேடத்தில் மறைந்து வந்தான். தப தப வென்று அந்த தடியர்களெல்லாம் உள்ளே றுழைவதைப் பார்த்த திலகவதி திடுக்குற்றாள். அப்போதுதான் அவள் செவிற்பில் ஏதோ கிறுக்கிக்கொண்டு பித்து பிடித்தவள்போல இருந்தாள்.

வந்தவர்கள் வெகு அட்டகாஸத்துடன் “அம்மா! தாங்கள் ஏற்கெனவே செய்துள்ள கள்ளக் கையொப்பக் குற்றத்திற்காக மறைந்து கிடந்து தப்பிவிட நினைத்து அப் பாவி சோமுவினால் இவ் விடத்தில் பதுங்கிக் கிடக்கிறீர்கள். இதோ இம் மனிதனைத் தாங்கள் கொன்றுவிட்ட செய்தியை புலிகளாகிய நாங்களறிந்து கொண்டு உங்களைக் கைதயார்க்கிக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறோம்; வாருங்கள்” என்றார்கள்.

இந்த அக்ரமமானதும் பேரிடி போன்றதுமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட திலகவதிக்கு ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்றாக அயோமய

உண்டாகும்படியாகச் செய்து விட்டு அச்சமயமறிந்து தாம் வந்த காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு போகிறார்கள். இது ஒரு பெரிய சாமர்த்தியமான தந்திரமல்லவா!

மாகிவிட்டது. தலை கிறு கிறுவென்று சுற்றுகின்றது. “ஐயோ! இதென்ன அக்ரமம்! நானா கொலை செய்தேன்! அப்பாவி சோமு வும் மற்றொருவனும் சேர்ந்து என் கண் முன்பு நிரபராதியான இக் கிழவனைக் கொலை செய்ததாமல்லாமல் என்மீது அதைச் சாட்டி விட்டார்கள்! இது அனியாயத்திலும் அனியாயம். என்னை வேண்டுமென்று வஞ்சித்து வதைக்கும் பொருட்டு அனுஷ்டிக்கும் வழி இது. நீங்கள் போலீஸ்காரர்கள் என்று இந் நகரத்திலிருக்கின்றீர்களே! உங்களுக்கு நியாயம் அநியாயம் தெரியாதா! நீங்கள் நீதிக்குப் பாடுபடுகிறவர்களல்லவா? உங்களுடைய நியாயத்தில் இத்தகைய அக்ரமத்தைச் செய்யலாமா! ஐயோ! கடவுளே! கேள்வி முறை இல்லையா! என்னை இவ்வித சித்திரவதை செய்வதைவிட ஒரே வீச்சாக வீசி உன்னடியில் சேர்த்துக் கொள்ளலாகாதா! ஐயோ! நீங்கள் நியாயம் விசாரிக்கும் கர்த்தர்களாயிற்றே! நான் ஒரு குற்றமும் செய்யாத நிரபராதி; அப்பாவி சோமுதான் அந்த கையொப்ப விஷயத்திலும் தமக்கையுடன் உடர்ந்தைபாக விருந்து காரியத்தை நடத்தி என் தலையில் புரட்டினான். இந்த கொலையை யும் அவனே செய்து இவ்விதம் பழி போடுகிறான்.

ஐயா! என்னை இவ்வித மெல்லாம் மிரட்டினால் நான் அவனை மணந்து விடுவேன் என்று நினைத்தான் போலும். இந்த கொலையைச் செய்தவள் கடவுளறிய நான் இல்லை எனினும், இந்த சண்டாளர்களின் கையிலிருந்து தப்பி இவ் வுலகை விட்டு மறையும் பொருட்டு நானே குற்றவாளி என்று ஒத்துக் கொள்கிறேன். என்னைக் கைதியாக்கிச் சிறைக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்.” என்று தைரியமாய் மொழிந்து நின்றாள்.

உண்மைப் போலீஸாராயின் வார்த்தை வளரும். திருட்டுத் தனமாகவே அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருக்கும் அயோக்கி

“சில பத்திரிகைகள் ஆரம்பத்தில் எல்லோரிடமும் விஷயத்திற்கு வேண்டித் தவிப்பது. சின்னாட்கள் சென்றதும் அதே பத்திரிகையில் முக்கியமான விஷயத்தை அணுப்பினாலும் அதைப் பிரசுரிப்பதில்லை. ‘காரியம் ஆதும் வரையில் காலைப்பிடி’ சங்கதி பத்திரிகையிலுமா இருக்கிறது!” என்கிறார் ஒருவர்.

யர்கள் பதில் பேச்சே சொல்லாமல் அவ் வீட்டுத் தோட்டத்தின் வழியாகத் திலகவதியை அழைத்துச் சென்று ஓர் மோட்டாரில் ஏற்றி வெகு வேகமாகப் பறந்து சென்று ஓர் கட்டிடத்தின் முன்பு இறக்கினார்கள். “அடேய், 111! இந்த அம்மானை அழைத்துச் சென்று 5-ம் நம்பர் கொட்டடியில் போட்டு லாக்கப் செய்துவிடு. அம்மா! நான் தங்களைக் கைது செய்து கொண்டு வந்த விஷயத்தைக் கமிஷனரிடம் தெரிவித்துவிட்டு வருகிறேன்.” என்று கூறித் திலகவதியை வேறொருவனுடன் அனுப்பிவிட்டுத் தாங்கள் வெளியில் செல்வதுபோலச் சென்று விட்டார்கள். அங்கிருந்தவன் இவளை யழைத்துக்கொண்டு சென்று ஓர் அறையிலிட்டுப் பூட்டி விட்டான்.

உண்மையை யறியாத திலகவதியின் மனம் தத்தளிச்சின்றது. நிலை புரண்டு தவிச்சின்றது. சகுமாரனின் கதி யாதோ, அதை இவளறியமாட்டாள். இவள் செய்தியை அவன் அறியமாட்டான். தனித்தனியே பிரிக்கப்பட்ட பக்ஷிகளைப்போலத் தவிக்கும் பரிதாபத்திற்கு எதைத்தான் உவமை கூற முடியும்? இவர்களைப் போன்று காதல் நோயால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தும் காரிகைகளோ, காளைகளோதான் ஒருவாறு உணரக் கூடும். மற்றையோர்கள்!...

ஜூலத்தில் விளையாடிக் களிக்கும் மச்சத்தைக் கரைமீது எடுத்துப் போட்டு விட்டால் என்ன கதி யடையுமோ அதேபோல இவ்விரு உயிர்களும் தத்தளித் துருகுகின்றன. திலகவதி தன்னை உண்மையிலேயே போலீஸார் கைதியாக்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணி இருப்பதால் நான் நேரில் கோர்ட்டாரின் அனுமதியைப் பெற்று சகுமாரனைப் பார்த்துவிட்டு மறு வேலை செய்யவேண்டும். எந்த கைதிகளும் தாங்கள் விரும்பும் மனிதர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் அவ்வாறு உத்திரவு கொடுக்க

படித்த மேதாவின்கள், படியாத பேதைகள், பெரியவர்கள், குழந்தைகள் முதல், ஒரு காரியத்தைப் பிறர் செய்திருப்பதை அறிந்த உடனே என்ன பணக் கொடுத்தார்கள் என்ற கேள்விகளைக் கேட்கப் பழகி இருக்கிறார்கள். என்ன கொடுத்தால் யாருக்கு என்ன வந்தது என்கிற உயர்ந்த குணத்தைச் சிலரிடம் காண்பதுவும் அரிதாக விருக்கிறது.

வேண்டுவது கடமை என்பதை நாம் பல புத்தகங்களில், பத்திரிகைகளில் படித்திருப்பதால் அந்த முறையை நாமே கையாள வேண்டும்.” என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அதே விஷயமான எண்ணங்களும் ஆவலும் மீறி இருந்ததால் பழங் கதைகளை நினைத்துக் கொண்டு ஏங்கியபடியே அயர்ந்து விட்டாள். தான் சுருமாரனைக் கண்டதாயும் களிப்புடன் அவனை யணைந்து இன்பமாய்ப் பேசுவதாயும் சொப்பனங் கண்டுகொண்டிருக்கிறாள். இதிலுமாதடங்கல்கள் வரும்?

மீண்டும் திடுக்கென்று விழித்தாள். பித்துக் கொள்ளியைப் போல அங்கு மிங்கும் ஓடினாள்; பல்லைக் கடிக்கிறாள். “ஹா! நான் தற்போது கொலைகாரி என்கிற வேஷத்திற்குள்ளா மறைந்திருக்கிறேன்! சீச்சி! மகா பாவி என்னைப் பெற்ற சண்டாளர்கள் யாரோ! அவர்களிருப்பின் என் மனக்குறை தீர அவர்களது காலிலேயே முட்டிக்கொண்டு ப்ராணனை விடுவேன். அந்தப் பாபிகள் என் கண்ணில் படாமலன்றோ மறைந்துவிட்டார்கள்! அந்தோ என் பாட்டீ!.... எனக்கென்று புனியில் இருந்த அக்கிழவிக்குமா கடவுள் வாயை அடைத்துவிடவேண்டும்? எல்லாம் நான் செய்த கொடிய பாபத்தின் செய்கைதானிது.

ஹா! என் பாட்டியின் சுவத்தில்.....ஐயோ! அது எங்கே! என்று தன் மடியைப் பார்த்தாள். தன் பாட்டியின் சுவத்தில் கண்டெடுத்த பெரிய சாவி இருக்கக் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சியோடு அதை எடுத்து “பாட்டீ! எனக்கென புனியில் மொண்டியாகவேனும் சில கால மிருந்த பாட்டீ! உன் ஞாபகார்த்தச் சின்னம் இதுவன்றோ! என் பாட்டீ! என் தாயார் எங்கே! நீ ஏன் எனக்கு என் பூர்வோத்திரத்தைக் கூறாமல் மோசம் செய்துவிட்டாய்! நான் யார் வயிற்றில் பிறந்தவன்? எனக்கு மாதர பிதாக்கள் இல்லையா! நான் அனாதைப் பிணமாகவா அவனியில் பிறந்தேன். என் பாட்டீ! நான் உலகில்

சிலருக்குத் தம்முடைய சொந்த பொருள்களைவிட அன்னியரிடமிருந்து இரவல் பெற்ற பொருள்மீதே அதிக பயமும், ஜாக்காதையும், காப்பாற்றிச் சொந்தக்காரரிடம் சேர்க்கும் பொறுப்பும் உண்டாகிறது. பின்னும் சிலரோ இரவல் பொருளிடத்தில் கனிகரமென்பதே இல்லாது

பிறந்ததற்கு அடையாளந்தான் என்ன!" என்று தானே மனமுருகிக் கண்ணீர் பெருக அந்த சாயியை வைத்துக்கொண்டு அதைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்வதும், மார்போடணைப்பதும், கையில் திருப்பித் திருப்பிப் பார்ப்பதுமாக விருந்தாள்.

அவ்வாறு அந்த சாயியை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கையில் அவளுக்கு ஓர் பெருஞ் சந்தேகம் உண்டாகியது. உடனே தாங்க மாட்டாத ஆச்சரியத்துடன் சாயியின் தலைப்பாகத்திலுள்ள வளையத்தை மெல்ல ஆட்டித் திருகினாள். அது அழுக்கும் துருவும் பிடித்துக் கிடந்தது; எனினும் அது திருகுபோலத் திறக்கக்கூடிய ரூசுஷ்மம் உள்ளது என்று தெரிந்துகொண்டு ப்ரயாசைப்பட்டு அதைத் திறக்க முயன்றாள். கதவை உள் பக்கம் தாழ்ப்பாளிட்டுக் கொண்டு அக்கதவிலேயே சாய்ந்துகொண்டு மெத்த ப்ரயாசைப்பட்டுத் திருகினாள். அது ஓர் கூஜா மூடிபோலக் கழன்றுவிட்டது. சாஹி போன்று அமைத்திருந்தது ஓர் குழாயாகக் காணப்பட்டது. அக் குழாயைக் கண்டதும் அளவற்ற ஆச்சரியமும், ஆவலும் கொண்டு கவனித்ததில் அதில் கத்தையாகச் சுருட்டிய காகிதங்கள் இருந்தன. அவை எக்காலத்தில் வைத்தனவோ பழுத்து ஒரு மாதிரியான மக்கல் வாசனையுடனிருந்தன.

கட்டு மீறிய பரபரப்புடன் அவைகளை வெளியில் எடுத்தாள். அக்காகிதங்களில் ஏதோ எழுதி இருக்கக் கண்டு பின்னும் பேராச்சரியங்கொண்டு அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

என் கண்ணே! உனக்கு நான் ஓர் கதை சொல்ல விரும்புவதால் அதை இச்சிறு காகிதத்தில் எழுதுகிறேன். கடவுள் என்றைக்காவது கிருபை புரிந்து இதைப் படிக்கும்படியான மாரக்கத்தைக் காட்டுவார் என்று நம்பி இதை எழுதுகிறேன்.

பண்டத்தை உடைத்தும், கிழித்தும், பாழடித்தும் அலகியமாகப் போட்டு வைத்திருந்து பிறகு திருப்பிக் கொடுப்பதிலும், சொந்தக்காரருக்குப் பணச்செலவு வைப்பதிலும் ராஜாவாக விருக்கிரர்கள். அத்தகையோர் திரும்ப இராவல் கேட்டால் எவ்விதம் கொடுக்கமுடியும்?

உலகத்தில் பெரிய மனிதர்கள் என்ற வகுப்பினர்களில் எல்லோரையும் நம்பிவிடக்கூடாது. சிலர்தான் உண்மையான பெரிய மனிதர்கள் என்கிற யோக்கதை பெற்று விளங்குகிறார்கள்; மற்றும் சிலரோ வாயளவில் பெரிய மனிதர்களேயன்றி அவர்களேப்போன்ற கொடும் பாவிகளும், வேடிக்கார மோசக்கருத்துள்ளவர்களும் உலகில் வேறெந்த துஷ்ட மிருகங்களின் கூட்டத்திலுங்கூடப் பார்க்க முடியாது. ஒவ்வொரு மிருகங்களிடத்திலும், பசுவிற்க்கங்களிடத்திலும், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய ஜந்துக்களினிடத்திலும் ஒவ்வொரு நல்ல அம்சங்களைக் காணலாம். அவைகள் மக்களுக்குப் பெரும் உதவியாக விருக்கின்றன. அம்மாதிரியான அம்சங்களில் கடுகுப் பிரமானமும் பயனில்லாத மானிடக் கட்டைகள் சில பெரிய மனிதர், பணக்காரர், உத்யோகஸ்தர் என்கிற கவசத்திற்குள் மறைந்து கிடப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டவற்றை உணக்கு எழுதி வைக்கிறேன்:—

ஒரு ஊரில் ஓர் பெரிய மனிதனிருந்தான். அவனுக்குப் பெரிய மனிதன் என்கிற பட்டம் வருவதற்கு முன்னர் அவன் ஓர் கிராம வாசியாய் நிலத்து வேலையைப் பார்த்து வந்தான். அவ் லூரில் கழனித் தொழிலைக் கவனிக்கையில் கூட இயற்கையில் அமைந்த போக்கிரி குணத்தினால் அவன் கிராம ஜனங்களினால் வெறக்கப்பட்டே வந்தான். அவ் லூருக்கு கலெக்டர் துரை நிலங்களைப் பார்வையிடும் பொருட்டு வந்தார். அக்காலையில் ஊர் ஜனங்கள் தட்புடலாகத் துரையவர்களை வரவேற்று வெகு உபசாரங்கள் செய்தார்கள்.

அவர்களில் உலகநாதனும் ஒருவனாகும். அவன் கலெக்டருடன் கூடவிருக்கும் உத்யோகஸ்தரின் நேசத்தை எப்படியோ சம்பாதித்து கலெக்டருடைய குணதீசயங்கள், சரித்திரப் பிரபாவங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் கிரகித்துக்கொண்டு

வேண்ணையி நீரளும் சமயம் நாழி உடைநீந்து என்கிற பழமொழி இந்த தூதருஷ்டம் படைத்த இந்தியாவுக்குத்தான் பொருந்தும். அருமையான தலைவர்களை நல்ல அரிய தருணங்களில் இழந்துகொண்டே வரும் இந்நாடு இச்சமயம் வங்காளத்துச் சிங்கமென்னும் தியாகமூர்த்தியாம்

கலெக்டர் ஜமாபந்தியை விட்டுப் போவதற்குள்ளேயே அந்த துரை மகனுடைய பூர்ண அபிமானத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு அவருடனேயே சதா இருக்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். இதற்குக் காரணம் தன் மனைவியின் கற்பை அந்த துரை மகனுக்குக் கொள்ளை கொடுத்ததே யாகும்.

உலகநாதனுக்கு கிராமத் தொழில் அம்மட்டோடு நீங்கி கலெக்டரின் ப்ரைவேட் ஸெக்ரெட்டரி உத்யோகம் கிடைத்து விட்டது. துரைமகன் ஆங்கிலோ இண்டியனாகையில் தமிழ்ப் பாஷையும் நன்கு தெரிந்தவன். ஆதலால் உலகநாதனுக்கு எவ் விதமான கஷ்டமும் இன்றி மாதம் 100 ரூபாய் சம்பளத்தில் உத்தியோகம் எடுத்த உடனே கிடைத்துவிட்டது. கலெக்டருடனேயே அவனும் புறப்பட்டு விட்டான். நிலங்களை விற்று விட்டுக் கிராமத்தின் சம்பந்தத்தை அறவே ஒழித்துவிட்டான். கலெக்டருடன் சுற்றுவதும் அவனுக்கு இஷ்டமானபடி சகல விதத்திலும் நடப்பதுமாக துரை மகனைக் களிப்பிப்பதிலேயே தன் வாழ்நிலையைக் கழிக்கத் துணிந்தான்.

உலகநாதன் நாளடைவில் அதிக சம்பளத்திற்கும் அதிக காரியாகிவிட்டான். அந்த டிபார்ட்மெண்டில் உலகநாதன் கால்வைத்த பிறகு புதிதாக ஆள்களை வேலையில் வைப்பதென்றால் தன்னைப்போல மனைவியைத் தியாகம் செய்யக் கூடிய உத்தமசித்தர்களாக விருந்தால்தான் உடனே பெரிய சம்பளம், தனிப்பதவி சகலமும் வந்துவிடும். அதற்குப் பின்வாங்குபவர்களுக்குப் பேராபத்து உடனே காத்திருக்கும். அதோடு அவர்கள் அதேகதிதான்; பிழைப்பு கிடையாது. ஒன்று ஆயுள் பரியந்தம் சிறைவாசம்; அன்றேல் எமனுலகப் பிரவேசம் தான்.

இந்த சண்டாளனுடைய அக்கிரமங்கள் சகலருக்கும் தெரிந்த விஷயமாயினும் அதை வெளியிடவோ பிறரிடம் ப்ரஸ்தாபிக்கவோ

சென் குப்தாவை இழந்ததுபற்றி எவர்தான் கண்ணீர் சிந்தாது இருக்க முடியும்? அந்தோ! அவ்வீரணப்போல் இனியொரு வீரன்—கிளைச் சென் குப்தா—உடனே தோன்றுவனோ?

எல்லோரும் நடுங்கினார்கள். தினம் நாட்டியக் கச்சேரியும், தேயிலைக் கச்சேரியும், விருந்துகளும் கணக்கின்றி நடப்பதும், அக்காலையில் இவர்கள் செய்யும் அனியாயங்களும்—அடாத செய்கைகளும்— ஏட்டில் எழுத முடியாது. ஆபாசக்களஞ்சிய மென்று கூறலாம்.

அக்காலை வேறொரு டிபார்ட்டுமெண்டிலிருந்த முருகேசன் என்பவரை அவருடைய போதாக் காலப்பயனால் அந்த துறை மகனுடைய டிபார்ட்டுமெண்டில் மாற்றலாகி விட்டது. அவரும் அவருடைய தர்ம பத்தினியும் அந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவருடைய தர்ம பத்தினியாகிய வேதவல்லி என்கிற அம்மாளைப் பற்றிக் கூறவேண்டியதே இல்லை. பதி பத்தியே தனது உயிர் வாழ்க்கை என்று பேரன்பு கொண்டு ஒழுக்கும் தருணீ மணி.

முருகேசன் அந்த டிபார்ட்டுமெண்டில் வேலைக்கு வந்த சில தினத்திலேயே அங்குள்ள மனிதர்களின் நடத்தையும் கலெக்டரின் அனியாயமும் இன்னும் மற்ற சகலமும் தெரிந்து விட்டது. அவ்வாறு தெரிந்த உடனே அவருக்குண்டான கோபமும் வெறப்பும் கூறத் திறமில்லை. இந்த கிராதகப் பாவிசு தங்கள் மோச வலையை அவர்மீதும் வீசி இழுக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த வலையில் அகப்படும் மாறு இது! உடனே அவருக்கு ஆக்ரோஷம் பொங்கி விட்டது. “ஆஹ்ஹா! பெரிய உத்தேசம் பதவியிலிருந்தபடியே பெரிய மனிதர்கள் போல நடத்துகக்கொண்டு இத்தகைய அட்டூழியங்களையா செய்கிறீர்கள்? உங்கள் சாக்கடைச் சேற்றில் விழுந்து புரளும் எருமைக்கடா—பன்றி—நானல்ல, உங்களுடைய வள்ளலை வெளியிட்டு மானத்தை வாங்கிவிடுகிறேன் பாருங்கள்” என்று ஆத்திரத்துடன் கூறிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார்.

அவர் வந்தபிறகு மேற் குறித்த சகல அனியாயங்களையும் தன் மனைவியிடத்தில் கூறினார். அந்த உத்தமி அதைக் கேட்டு

1. வங்காளச் சிங்கமென்று வையகம் போற்றும் செல்வா! சிங்காரச் சென் குப்தாவே! சிறைதனில் சடலம் விட்டு மங்காது தேசத் தொண்டை மகிழ்வுடனாற்ற வேண்டித் தங்காது சுவர்க்கஞ் சென்று தவந்தனில் ஆழ்ந்திட்டாயோ?

மிக்க வியப்புற்றாளாம். “மேற்குறித்த விஷயத்தை எப்படியாவது வெளியிட்டு அனேக பெண்மணிகளின் கற்பைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று இவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் உலகநாதன் உல்லாச முகத்துடன் அங்குப் பிரஸன்னமானான்.

அந்த கிராதகனைக் காணும்போதே முருகேசனின் மனம் கொதித்தது. அவனைத் தாறுமாறாகத் திட்டிவிட எண்ணினார். அந்த மனிதனே உத்தியோக முறையில் முருகேசனுக்குமேல் அதிகாரம் பெற்றவன்; ஆயினும் மரியாதை செய்யவும் மனம் கொள்ளவில்லை. ஆதலால் சாதாரணமாக விருந்தார். உடனே வந்த மனிதன் “என்ன முருகேசா! என்ன யோசிக்கிறாய்?” என்றான்.

அதற்கு முருகேசன் “யோசனையா? ‘உலகத்திலுள்ள உத்தமிகளைக் கற்பழிக்கும் நாய்களை ஏன் படைத்தாய். அந்த கழுதைகளின் செய்கைகளைக் கண்டிக்க வழி காட்டமாட்டாயா? வயிற்றுக்குக் கஞ்சி இல்லாமல் அலையும் பேதைகளுக்கு வேலை கொடுப்பது போல போக்குக் காட்டி இந்த விதமான அக்ரமத்தைச் செய்து விடையிலாக் கற்பை உரிஞ்சும் அரக்கர்களிடம் அடிமையாக விருக்கும் படியான விதியை என் தலையில் அமைத்தாயே கடவுளே!’ என்று யோசித்து வருந்துகிறேன்” என்று தைரியமாய்க் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட அம் மனிதன் ஏளனமாக நகைத்துக் கொண்டே “ஆஹ்ஹஹா! இதற்காகவா வருந்துகிறாய்! நாங்களெல்லாம் அக்ரமக்காரப் பதர்கள். நீங்களே மகா உத்தம குணம் பொருந்திய சத்தியவந்தர். ஆகையினால் தாங்களே நேரில் கடவுளிடத்திற்குச் சென்று பேசினால் கடவுள் உங்களுக்குப் பதில் பேசுவார்; தாங்களே நேரில் வைகுண்டம் சென்று அவ்விடத்திலேயே என்னைப்பற்றிக் கூறி தண்டனை விதிக்கச் செய்யுங்கள். அதற்கு

2. வையகர் தன்னி லுன்னைப் போலொரு வீரனாகித் துய்ய நம் குணத்தோன் தானும் தோன்றுமோ சொல்லாய் நீயும் தையலாம் வெள்ளை மாதைத் தனிமணஞ் செய்தும் தேசம் உய்யவே அவளோடு ஒன்றி யுழைத்திட்ட தியாக மூர்த்தி!

சிபார்சு செய்து அனுப்பவே இப்போது வந்தேன்.” என்று கூறிக் கொண்டே சடக்கென்று முருகேசனுடைய மார்பில்—இருதயத்தில்—சுட்டு விட்டான்.

உத்தர சூணத்தில் “ஹா!” என்று கதறியவாறு முருகேசன் பூமியில் சாய்ந்தான். அச்சமயம் “என் கண்மணி! என்னைசக் குழந்தாய்! என்ருயிர் அமிருதம்!” என்று கத்திக் கதறி மறு விநாடி மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலகம் சேர்ந்தான்.

அடுத்த அறையிலிருந்தபடியே இதைக் கவனித்த முருகேசனின் மனைவி திடுக்கிட்டு அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள். இதற்குள் உலகநாதன் “அடேய்! இப்படி வாருங்களடா! அவன் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றவிட்டான். இந்த சிறுக்கிக்கு விஷயம் நன்றாகத் தெரியுமாதலால் இனி இவ்விடத்தில் இவளை வைக்கக்கூடாது. இவளைக் கட்டித் தூக்கிச் செல்லுங்கள்; இனி நம் இஷ்டம்போலச் செய்துகொள்ளலாம். அம்மா! உம்: நீ நினைத்திருப்பதை நாங்கள் அறிவோம். இனி அந்த பாச்சா பஸிக்காது. உன்னை விடுவோம் என்று மணப்பால் குடிக்கவேண்டாம், புறப்படு” என்றான்.

மகா புனிதவதியும் தைரிய நங்கையுமான அந்த அம்மாள் “நம் கணவன் என்னவோ இறந்துவிட்டான். இனி நம்மை இப்பாசிகள் பாழ்ப்படுத்தாது விடப்போவதில்லை. நல்ல வேளையாக நம் குழந்தையாவது இங்கில்லாது நம் தாயாரிடமிருக்கிறதே அதுவே போதும். இனி நாம் இப்பாசியிடம் சிக்கிக் கற்பழிவதைவிட நாமும் ஓர் முடிவு செய்துவிடவேண்டுவதுதான்” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டாளாம். உடனே அவள் நகைத்துக்கொண்டே “ஐயா! இதோ உங்களுடன் வருகிறேன்; உள்ளே சென்று என் சேலைகள், நகைகள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் சாவகாசம் கொடுங்கள்” என்றாள்.

3. தக்க நற் றருணந்தன்னில் தாய் நாட்டைத் தவிக்க விட்டுச் சிக்கெனக் காவல் செய்யும் சீருடைச் சிறையில் நின்று மக்களுக்கு அநியாவாறு மாயமாய் வீர சுவர்க்கம் புக்கது தேசத்திற்குப் பிரியனே! பொருந்து மோதான்.

இதைக்கேட்ட அம்மணிதன் “ஓகோ! உன் தந்திரம் எனக்குத் தெரியும். சாவகாசம் வாங்கிக்கொண்டு எங்களைப் பிடிக்கவேண்டிய சூழ்ச்சியைச் செய்வதற்காகச் செல்லும் ரகவலியத்தை நானறிவேன் இதோ பார்” என்று கூறிக்கொண்டே பட்டார் என்று அவளையும் அதே மாதிரி மார்பில் சுட்டு வீழ்த்தினான். முருகேசனைப் போலவே, “ஹா! என் கண்மணீ! என் இன்ப நிலையமே!” என்று அவள் கதறி; மறு விநாடி பர்த்தாவைத் துடர்ந்து சென்றுவிட்டாள். “இவ் வீட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? பார்த்து எல்லோரையும் சுட்டுத் தள்ளுங்கடா” என்றான்.

இது பரியந்தம் அவர்களின் சமையல்காரி இந்த மகா பயங்கரமான விஷயங்களை ஆதியோடந்தமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டுமிருந்ததால் அவளுக்குண்டான திகிலுக்கும், குலை நடுக்கத்திற்கும் எல்லையே இல்லை. இவனுடைய கடைசி வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தவுடனே அவள் ஒட்டமாகப் பின்பக்கத்து வழியாக ஓடி விட்டாள். அவளுக்கு ஒரு கைம்பெண்ணை பெண் மாத்திரம் உண்டு; அங்கு அலையக் குலைய ஓடிப்போய் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தாள்.

நன்றாக அனுபவம் வாய்ந்தவர்களும், படித்துள்ளவர்களும் அறிவாளிகளுமே கண்டு நடுங்கக்கூடிய இவ்விஷயத்தைக் கேவலம் அறிவற்ற பாமர மக்களும், இயற்கையாகவே பயந்து நடுங்கும் சபாவ முடையவர்களும் கிராமாந்திர வாலிகளுமான இவர்களின் தன்மையைக் கூறவேண்டுமா!

தாய் உரைத்த மொழியைக் கேட்டுத் திகைத்து அபாரமான அதிர்ச்சி பெற்ற மகள் “ஐயையோ! அம்மா! இப்படியுமா அனியாயம் நடக்கும்? இந்த பாவிசுள் நம்மையும் என்ன செய்துவிடுவார்களோ! ஐயோ! கிரகசாரமே! அந்த புண்ணியவாங்களை யா கொன்று

ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி வேண்டுமென்றே பூஷிப்பவர்களும் தூஷிப்பவர்களும் இக்காலத்தில் நிறைந்திருக்கிறார்களே யன்றி உண்மையான நிலைமையைக் கூறும் உத்தமர்கள் யாரேனும் உண்டா? அதுதான் இல்லை.

விட்டான். அம்மா! நாம் இப்போதே இவ்விடத்தை விட்டு ஓடிப் போய்விடவேண்டும்; இல்லையேல் நமக்கு ஆபத்து வருவது நிச்சயம். அந்த கொழந்தையைக்கூட என்ன செய்து விடுவார்களோ; அதை முதலில் மறைக்கவேண்டும்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்த இரவோடிரவாக வேறு ஊருக்கு ஓடிவிட்டார்களாம்.

பிறகு அவர்கள் குழந்தை இருக்கும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். குழந்தைக்கு அப்போது இரண்டே வயது ஆயிற்று. அதை அதன் பாட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் சமையற்காரி சென்று வெகு ரகலியமாயும், காபுரா செய்யாமலும் மேற்படி விஷயங்கள் சகலத்தையும் ஆதியோடந்தமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட அந்த அம்மாளின் வயிறு எப்படித்தான் கொதித்திருக்கும்? கண்மணி! நீயே ஊகித்தறிந்துகொள் அவள் மூர்ச்சையாகிவிட்டாள். அவர்களோ பேதைப் பெண்கள், ‘விஷயமோ மகத்தான கொலை. செய்திருப்பவர்களோ பெரிய பிரபுக்கள் என்கிற கவசத்திவ் மறைந்துள்ளவர்கள். அவள் என்ன செய்வாள் பாவம் மேல்கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள திக்கில்லை. அதோடு சமையல்காரி பயந்து நடுங்குகிறாள். “நான் முன்னால் வா மாட்டேன்; நான் எங்கேனும் ஓடி விடுவேன். கடைசி காலத்தில் எனக்கு ஆபத்து நேரும்” என்று பயப்படுகிறாள்.

கிழிவி என்ன செய்வாள்? நிரபராதிக்களைக் கொன்ற படுபாவிகள் குழந்தையையும் கொன்றுவிடுவார்களோ என்ற பயம் கிழிவிக்கு வந்துவிட்டது; ஒன்றுமே தோன்றாது தத்தளித்தாள். தான் அவ்விடத்தைவிட்டுக் குழந்தையுடன் வேறு ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தாள். துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்து, பித்தம் பிடித்தவள்போலத் தவித்தாள். அப்பாவியை எப்படியும் பழிக்குப் பழி வாங்கவே எண்ணினாள்.

ஆங்கிலேயர்களைப்போலப் பல அம்சங்களிலும் இருக்கும் மனிதர்களில் சிலர் அவர்களைப்போல சில முக்கியமான அம்சங்களில் நடக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். ‘காலை.....மணிக்கு வந்து பார்க்கிறேன்’ என்றால் அவ் வாக்கியம் அதோடு முடிவு. வருவதுயில்லை; பார்ப்பதயில்லை. ‘இத்தனை

இந்த மனேவேதனையினால் கிழவிக்குப் பலங் குறைந்துவிட்டது. எந்த சமயம் குழந்தைக்கு யார் என்ன தீங்கு செய்துவிடுவார்களோ என்று பயந்துகொண்டே அந்த குழந்தையை வளர்க்கும் விதத்தில் தன் மற்ற துக்கங்களையும் சற்று மறந்திருந்தாள்.

இவ்விதமே ஒரு வருஷமாயிற்று. இவ் விஷயங்களை வெளியில் தெரிவித்தால்கூட அதன் மூலம் குழந்தைக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று அவள் பயந்தாள். கிழவியின் சொந்த ஆஸ்தி சமார் பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில்; ரொக்கமாக பாங்கியில் வைத்திருந்தாள். அதையும் இந்த பயத்தினால் கையிலேயே வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்குக் காலிலும் கையிலும் அதிகமான வலி ஏற்பட்டது. நாட்டு வைத்தியனிடம் காட்டியதில் 'சரியான மருந்து சாப்பிடா விட்டால் உனக்குச் சீக்கிரத்தில் பாரிச வாயுவு வந்து விடும். அந்த நிலைமையில்தான் தேகக் கூறு இருக்கிறது' என்று சொல்லிவிட்டான்.

இதைக் கேட்டு கிழவி நடுங்கி விட்டாள். "ஐயோ! சோதனை காலமே! இவ்விதமும் வந்து நான் விழுந்து விட்டால் எனக்கு யார் திக்கு? குழந்தையின் கதி என்னவாகும் என்று அபாரமான கவலையும் துக்கமும் வந்து விட்டது. அவள் அவ்வாறு புலம்பிக்கொண்டு கிடக்கையில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

அதாவது கிழவியின் தூரத்து பந்துவான ஒருவனுக்கு அவளுடைய பெண்ணை விவரகம் செய்து கொடுக்க முதலில் பேச்சு நடந்தது. பிறகு சில காரணத்தினால் அந்த தீர்மானம் மாறிவிட்டு முருகேசனுக்கு விவாகமாகி விட்டது. அந்த முதல் நிச்சயித்த மனிதன் வெகு காலங் கழித்து கிழவி இருக்கும் ஊருக்கு வந்தார். வந்தவர் கிழவியின் மகளைப் பற்றிய உண்மை இன்ன தென்று தெரியாதவராகையினால், கிழவி தன் மகளும் மருமகனும் இறந்துவிட்டதாகக் கூறிப் புலம்பினார்.

மணிக்கு நான் வருகிறேன்; நீ வீட்டிலிருந்து என்று சொல்லி இருந்தும் வெளியில் போய்விடுகிறார்கள். இவைகளில் மட்டும் ஜாதியின் விசேஷம்—இந்துக்களின் செய்கை—மறையவில்லைபோலும்.

வந்த மனிதன் அதைக் கேட்டு மிக்க விசனித்துக் குழந்தையை எடுத்துக் குலாவினார். தானே கிழவியையும், குழந்தையையும் ஆதரிப்பதாகத் தேறுதல் கூறினார். கிழவியும் அம்மனிதனையே நம்பி தன் கையிலிருந்த பத்தாயிரம் ரூபாயையும் அவனிடமே கொடுத்து, தான் அன்னியர் என்ற ஹோதாளிலேயே அவனிடம் காலத்தைத் தள்ளுவதாயும், அவர் குழந்தைக்கு வயசு வந்த வுடன் பணத்தை ஒப்புவிப்பதாகவும் குலதேவதையின் முன்பு இருவருமாகப் பிரமாணம் செய்துகொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். பிறகு அவருடன் சென்றாள்.

அம் மனிதன் அப்போது அவ் வுருக்கு வந்ததன் காரணமே அவனுக்குள்ள கடன்காரர்களின் வாரண்டிற்குப் பயந்து கொண்டு தான் என்பது முகலில் கிழவிக்குத் தெரியாது. கிழவியின் பணத்தினால் கடனை அடைத்துச் சந்தோஷமானான். ஆனால் அம் மனிதன் உண்மையில் உத்தமமான குணமும், சத்திய நெறியும் கொண்டவன். குழந்தைக்கு 4, 5, வயதாயிற்று. அச்சமயம் அக் கிழவிக்கு கைகால்கள் சற்று திமிர் பிடித்த மாதிரி தோன்றிய உடனே பழய படிவைத்தியன் சொன்ன பயம் வந்து விட்டது. உடனே கிழவி புத்திசாலித் தனமாக ஓர் காரியம் செய்தாள்.

இது பரியந்தம் கதையைப்போல விஷயங்களைக் கூறி வந்தேன். கண்மணி! இக் கடிதம் தக்க வயசில் உன்னிடமே சேர்ப்பிக்க வேண்டிய மார்க்கத்தைத் தேட நினைத்திருப்பதால் இதில் உண்மையை இனி கூறிவிடுகிறேன். அந்த தூர்ப் பாக் கியக் கிழவி, மகா பாபி, சண்டாளி நானே! அக் குழந்தை நீயேதான். என்னருயிர்த் திலகவதி! உன் தாயே உனக்கிட்ட திரு நாமம் இதுவேதான்.

அதற்குமேல் எனக்குப் பயமுண்டாகி விட்டது. பாசிச

தம் கையைவிட்டுப் பணம் செலவாகாமலிருக்கையிலேயே சிலர் கம்பெனியின் வேலையை நம்பெனிப் பணத்தில் நடத்தச் சிக்கனம் செய்து அதற்கும் இனாமாக வேலைசெய்யப் பஞ்சை பாட்டு பாடுகிறார்கள். இவர்கள் பாட்டன் தேடிய சொந்தாயின் என்ன செய்வார்களோ?

குழம்பிய கடலில் பழங் கதைக் கப்பல்

415

210045

வாயுவு வந்தால் இறந்து விடுவதுமுண்டு. மொண்டியாய் முட
மாய்த்த தவிப்பதுமுண்டு. என் கதி யாதாருமோ என்ற ஏக்கம்
உண்டாகியது. சிறு குழந்தையாகிய உனக்கு இவ்விஷயத்தை
அப்போது அறியும் சக்தியில்லை. ஆதலால் நான் ஓர் கருமா
னுக்குப் பணம் கொடுத்து சாவி ரூபமாகக் குழாய் செய்து
தாச் சொல்லி இந்த கடிதத்தை முற்றும் விவரமாக வரைந்து
அதில் போட்டு நானே வைத்திருப்பது. எனக்குக் கடவுள்
கிருபையினால் எதுவும் வராமலிருந்தால் நானே கொடுப்பது;
இல்லையேல் இதை உன்னிடம் சேர்ப்பிக்கும் வழி செய்வது
என்று நினைத்தேன். எனக்கு காக்காய் வலிப்பு வருவது வழக்க
முண்டு. அதற்காக இச் சாவியை நான் எப்போதும் இடை
யில் வைத்திருப்பதாகக் கூறிவிடத் தீர்மானித்தேன்.

என்னை ஆதரிக்கும் மனிதரின் பெயர் கணபதி என்ப
தாம். அவர் மனைவி என்னை மகா கொடுமை செய்தாள். நான்
அவைகளை எழுத விரும்பவில்லை. 'இந்த சாவி என்னிடமே
இருக்கட்டும். இதை என் குழந்தைக்குத் தக்க வயதில் என்
ளுபகமாகக் கொடுத்து விடு. இதுதான் என் கோரிக்கை.
இது வெறும் சாவிபாயினும் என் அடையாளமாகக் குழந்
தைக்கு இருக்கட்டும்' என்று கணபதி யிடத்தில் கூறிவிட்டு
பிறகே இந்த கடிதத்தை எழுதத் தொடங்கினேன்.

கண்மணி! உன் தூதருஷ்டம் எல்லாவற்றிலும் போல்
இதையும் அழித்து விடுமாயின் என்னவோ! அப்படிக்கின்றி
இச் சாவியை உனக்குக் கடவுள் சேர்ப்பித்தால் விஷயமறிந்து
கொண்டு அச் சண்டாளனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கி விடு. நான்
உயிருடனிருப்பினும் இல்லாதிருப்பினும் இக் காரியத்தைச்
செய்து உன் தாய் தந்தையரின் ஆண்மாவைக் களிப்பிக்கச்
செய்.

சிலர் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஒருவரிடம் பல சமயங்களில் பேசு
கையில் ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு விதமாகப் பேசுகிறார்கள். அதனால்
தக்கனது வார்த்தைக்கு மதிப்பில்லாது போய் விடுமே யென்கிற
எண்ணம் அவர்களுக்குண்டாவதில்லை.

கண்ணே! உன் தந்தையின் ஆபீஸ் க்ரூப் படத்தில் உள்ள பொம்மையை இதோடு சுற்றி வைத்திருக்கிறேன். * இந்த மார்க்கு செய்துள்ளவர்தான் உன் தந்தை. † இந்த மார்க்கு செய்துள்ள பாதகந்தான் நீ பழி வாங்க வேண்டியவன். எனக்குப் பரிசு வாய்ப்பு வராமலிருந்தால் விஷயத்தை நேரில் கூறுகிறேன். அப்படிக்கு ஏதேனும் வந்து விட்டால் காரியத்தை மறக்காதே!

என் செல்வக் கண்ணே! திலகவதீ! என்னுடிக் கமுதமே! கடவுள் உனக்கு இனிமேலாவது நல்ல காலத்தை யளிப்பாராக. சதா உன்னுடைய நலனையே கோரும்

உன் பாட்டி பார்வதியம்மாள் "

என்பதைப் படிக்கையில் திலகவதியின் விழிகள் உதிர்ந்த நீர் முத்துக்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறத்திறமா? அவளுடைய தேகத்தில் ஏதோ புதிய ஆவேசம் புகுந்து கொண்டதுபோலாய்விட்டது. "ஆ! என் பெற்றோரைக் கொன்ற மகா பாவி. கிராதகன் இவனா! என் தந்தையே! ஹா! என்னருயிர் பிதாவே! அட்டா! என்ன வீரத் தன்மை முகத்தில் ஜொலிக்கின்றது! ஐயோ! என்னைப் போன்ற தூரதிருஷ்ட சண்டாளி உலகில் உண்டா! இத்தகைய அருமையான பிதாவைக் கண்டு களிக்கும் பாக்யம் பெறாது போய்விட்டேனே! ஹா! பாட்டி! என் கண்ணை பாட்டி! என் பொருட்டு நீ எத்தனை துன்பப் பட்டாயோ! ஐயோ! என்னை இன்னொன்று நானே யறியாமல் விசனக் கடலில் மூழ்கிக் கிடந்த எனக்கு என் பிறவி தெரிந்தும் என்னை ஈன்ற முன்னறி தெய்வங்களைக் கண்ணாரக் கண்டு, களித்துக் கலி தீராத பாவியாகிவிட்டேனே! ஹா! என்னை என்னவோ செய்கிறதே! என்னுடைய பங்கில் ஈசன்துணை புரிந்து அக் கொடும் பாவியைக் கண்டு பழி தீர்க்க அருள் புரிவாரா!" என்று அலறினாள்; தத்தளித்தாள். புதிய புதிய உணர்ச்சிகள் வந்து தாக்கிவிட்டன.

ஒருவரைப் பற்றி அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களிடத்தில் தூஷணையாகச் சொல்லிவிட்டு, அவர்களிடம் வந்து மற்றவர்கள் சொல்வதாகவும் தாம் மிகவும் சாது போலவும் சிலர் நடக்கிறார்கள்.

அக் கடிதத்தைப் பல முறை படித்தாள்; படத்தைப் பார்த்தாள். தந்தையின் உருவத்தைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மீண்டும் யாரேனும் பார்த்துவிடப் போகிறார்களே என்ற பயத்தால் சாலியை முன்போல வைத்துக்கொண்டாள். தான் உண்மையிலேயே சிறையிலிருப்பதாக நினைத்திருப்பதால் இங்கு யாரேனும் வந்தவுடனே முதலில் சுருமாரனையும், நாயுடுவையும் அழைத்து வரும்படியாக வேண்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணினாள். அங்கு யார் வருவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

வெகு நேரஞ் சென்று அவ்வறையை யாரோ திறப்பதுபோல ஓசை கேட்டது. திலகவதி தன்னுடைய மாறுதல்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டு வெகு தைரியமாய் நின்று நோக்கினாள். ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! சோமு வெகு உல்லாசத்துடன் அங்கு வந்து நின்றதைக் கண்டதும், வெறுப்பும்கோபமும் கொண்ட திலகவதி தன்னைச் சிறை செய்தது உண்மையல்ல; இந்த கிராதகனின் வேலைதான் என்பதை ஒரு கணத்தில் அறிந்துகொண்டாள்.

ஆத்திரம் தலைக்கேறியிட்டது. அப்பாதகனின் முகத்தில் விழிக்க மனஞ் சகியாது அப்புறம் திரும்பிக்கொண்டாள். இடுமார் தடிபோல வந்து நின்ற சோமு அவளிடம் நெருங்கி “கண்மணி! திலகவதி! கோபிக்காதே; நீ கோபிப்பது சகஜமே. உன்னை இச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கும்பொருட்டே நான் வந்தேன். இனி நீ சுருமாரனை எதிர்பார்ப்பது பெரும் மூடத்தனமாகும். நாளை தினம் நமது விவாகத்தை முடித்துக்கொண்டு, நாளை மறு தினம் கப்பலேறி வேறு நாட்டிற்குச் சென்றுவிடவேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்து விட்டேன். இதோ கப்பல் டிக்கட்டும் வாங்கியாயிற்று; இனியும் பிடிவாதம் செய்யாதே!” என்று மேலும் ஏதோ கூற நினைத்தான்.

அஜாக்ரதை அணர்த்தத்தில் கொண்டு விடுகிறதென்பதைச் சிலர் கவனிப்பதில்லை. தங்களது அஜாக்ரதையினாலும், மறதியினாலும் கொலைத்து விட்டு நிரபராதியின்மீது சந்தேகத்தை உண்டாக்குகிறார்கள்.

இதற்குள் ஏதோ ஒரு விதமான யோசனை செய்து கொண்டு வாளாவிருந்ததோடு அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டான். கல்யாணத்தையும், கப்பல் பிரயாணத்தையும் கேட்டதும் திலகவதியின் வேதனை அதிகரித்துக் குழம்பிப் போய் அவள் அப்படியே பதுமை போலாய்விட்டாள்.

அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறிச் செல்வதற்கு ஒரு மார்க்கமும் கிடைக்கவில்லையே என்று கலங்கியவாறு கதவைத் திறந்தாள். சோமு வெளியில் செல்லும் வேகத்தில் கதவைப் பூட்டாமல் போய் விட்டான். அளப்பரிய சந்தோஷத்துடன் திலகவதி அவ்வறையை விட்டு அடிமேலடி நடந்து வெளியில் வந்தாள். நிர்மாணவ்யமான ஓர் பாழுஞ் சத்திரம் போன்ற வீடு என்று ரொடியில் தெரிந்து கொண்டாள். வீதிக் கதவையும் புறக்கடைக் கதவையும் உள்புறத்தில் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கொண்டாள். நிறைய துரிஞ்சல் வாஸம் செய்யும் வீடாகையினால் ஒரு விதமான மக்க நாத்தம் வீசுகிறது.

அவ்விட்டில் தத்துக் கிளிபோலச் சுற்றியலைந்து வருகிறாள். சற்று தூரத்தில் கல் தச்சர்கள் கல்லைப் பிளப்பது போலவும், அஸ்ஸ் உஸ்ஸ் என்று துணி துவைப்பது போலவும் சத்தங்கேட்டது. உடனே அங்குள்ள கதவு, சிறு பெறை முதலியவற்றில் தொற்றிக் கொண்டு உயரவிருந்த வெளிச்சம் தரக்கூடிய ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தாள்.

அவ்விடத்திற்குச் சற்று தூரத்தில் பெரிய பெரிய மலைகள் தெரிந்தன. அம்மலையில் பல கல் தச்சர்கள் உளியால் கற்களைப் பேர்ப்பதும் செதுக்குவதுமாக வேலை செய்கின்றார்கள். மலையின் அடிவாரத்தில் வெகு தெளிவாயும் சலசலவென்ற சப்தத்துடனும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் நீரோடையில் துணிகளைத் துவைத்துக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்த வண்ணானும் வண்

என்றைக்கும் பொய்யை நிஜம்போலச் சொல்லி தப்பித்துக் கொள்ள லாமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்; ஆனால் பல நாளை திருடர் ஒரு நாளில் அடிப்படு வாரென்பது அவர்களுடைய மூளையில் உதிப்பதில்லை.

ணைத்தியும் தமாஷாகப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும், வெகு குதூகலமாக விரும்பும் காஷி திலகவதியின் மனத்தைக் கவர்ந்தது.

“இவர்களைப் போன்ற கவலையற்ற தொழில் புரிவோருக்குத் தான் ஆனந்தமென்பதை நன்கு அனுபவிக்க முடியும். ஆகா! இந்த வெய்யிலில் நின்று துணியைக் காய வைப்பதில் இவர்கள் சற்றுவது சலிக்கின்றார்களா? ‘அழுக்குப்போக வெளுத்து ஐலஸொ, ஐலஸொ; ஐய்யமாருக்கு கொடுத்து ஐலசொ ஐலசொ; ஒண்ணோடொண்ணு மாறாமல் ஐலசொ ஐலசொ; ஓசத்தியாக மடிச்சி ஐலசொ ஐலசொ; அம்மாமாரு புடவைகளை ஐலசொ ஐலசொ; அழகாக சலவை செய்து ஐலசொ ஐலசொ; கார்தி கதர்துணியை ஐலசொ ஐலசொ; கருக்காக மடிச்சி வைச்ச ஐலசொ ஐலசொ!’ என்று இவர்கள் மிகவும் உல்லாசமாகப் பாடுவதைக் காண நானும் ஏன் ஓர் வண்ணன் வயிற்றில் பிறந்திருத்தல் கூடாது என்று தோன்றுகின்றதே! வண்ணராத் தொழிலாளிகளாய் என் பெற்றோர் இருப்பின் இந்தப் பாடியின் கையினால் அகால மரண மடைந்திருப்பார்களா! ஐயையோ! நினைக்கின் பகீர் என்கிறதே!

ஆ! கல் தச்சர்கள் ஏதோ பாடுகிறார்களே! “மலையிலுள்ள கல்லை வெட்டி ஹா ஹீ; கல்லை வெட்டி ஹா ஹீ; மகராஜன் கோட்டை கட்டி ஹா ஹீ; கோட்டை கட்டி ஹா ஹீ; கல்லுக் கோட்டை மகராஜன் ஹா ஹீ; மகராஜன் ஹா ஹீ; களிப் புடனே கூலிதரான் ஹா ஹீ; கூலிதரான் ஹா ஹீ; கடவுளுக்கு கோயில் கட்டி ஹா ஹீ; கோயில் கட்டி ஹா ஹீ; கருக்கான பூசை போட்டு ஹா ஹீ; பூசை போட்டு ஹா ஹீ; சூடம் வச்ச நிவேத்தம் பண்ணி ஹா ஹீ; நிவேத்தம் பண்ணி ஹா ஹீ; சண்டல் வடை துண்ணலாம் ஹா ஹீ; துண்ணலாம் ஹா ஹீ;” என்று ஆனந்தமாகப் பாடிக்கொண்டே வெய்யிலின் உஷ்ணம் சற்றும் தெரியாதவர்களாய் உடைக்குக் காட்சி திலகவதியைப் பிரமிக்கச் செய்தது.

ஒரு வித கோக்கத்துடன் பணம் கடன் கொடுப்பவர்கள் அல்வித கோக்கம் நிறைவேறுதென்று தெரிந்தவுடன் வெகு அவசரமாகத் திருப்பிக் கேட்கிறார்கள். அப்படிப் பட்டவர்களின் எண்ணம் முன்னதாகவே தெரிந்திருப்பின்!

இங்கிருந்தபடியே “ஐயா! ஆனந்தமாக உழைத்துக் காலத்தைக் கடத்தும் சகவாலிகளே! ஆனந்த சொஸூபிகளே! இப்படி வாருங்கள்” என்று கூவினான். “பட்டார், பட்டார்!” என்று துணி துவைக்கும் சத்தத்திலும், டங்கு டங்கு, என்று கல்லுடைக்கும் சத்தத்திலும் யாழினு மினிய இவள் குரலின் ஒலி எப்படி கேட்கும்? இப்போது என்ன செய்வதென்று யோசித்தாள்.

தன் சேலை முந்தாணியில் ஒரு முழம் கிழித்து அதில் ஓர் கல்லை வைத்துச் சற்றி அங்கிருந்து பலங்கொண்டமட்டும், வீசி அவர்களிருக்கும் திக்கில் எறிந்தாள். அந்தத் துணி அவர்களுக்கருகில் போவதற்குள் இடையில் விழுந்துவிட்டது. இதை மேலிருந்து பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும் திலகவதிக்கு வருத்தமாகி விட்டது. தனக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதற்கு எந்த பாவிகள் எந்த நிமிஷம் வந்துவிடுவார்களோ! என்ற திக்கில் ஒரு புறம் பாதிப்பதால் மீண்டும் கூவியழைத்தாள்; எல்லாம் வீணாகிவிட்டது.

அந்த ஜன்னல் வழியாக தன்னழகிய கையை நீட்டி. “இப்படி வாருங்கள்; வாருங்கள்;” என்று தங்கக் கொடியை ஆட்டுவதுபோல ஆட்டினாள். சலனமற்றுச் சந்தோஷத்தில் மிதக்கும் தொழிலாளிகள் துணிகளைத் தோய்த்துக் காய வைத்து விட்டுக் காயந்ததை மடித்துக்கொண்டும், சிலர் வெற்றிலை பாக்கு போட்டுக்கொண்டும் இயற்கையாக முளைத்துள்ள அழகிய புல்தரையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

இயற்கையின் வனப்பும், அவ்வனப்பிற்கு மீண்டும் மகிமையை உண்டாக்குவது போல இந்த மனிதர்களின் குணகலமும் கூறத்திறமற்று ஆனந்தமாக விருந்தது. பருத்துத் தழைத்து வானத்தை வளைத்து மறைத்து பூமி தேவிக்குச் சூரிய வெப்பம் படாது குடைபிடித்திருப்பது போலப் பிரமாண்டமாக பரகாசிக்கும் ஆல விருஷத்தின் வேர்களை ஒன்றாகக் கட்டிப் பிணைத்து விட்டு சிறுவர்கள் அதில் உட்கார்ந்து உல்லாசமாக ஊஞ்சலாடுங் காட்சி திலகவதியின் ஆனந்தத்தையும் ஆவலையும் கிளறிவிட்டன.

கினந்தோறும் ஒருவரையே சிரமப்படுத்தி ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்றுவதை விட தினம் ஒவ்வொருவரைத்தேடுவது மேலான தல்லகா.

ஒரு சிறுவன் உட்கார்ந்து ஆடுவது; மற்றொருவன் அந்த ஊஞ்சலைத் தள்ளிவிடுவது. அவன் இறங்கியதும் வேறொருவன் ஆடுவது. இதற் கிடையில் காற்றில் துணிதள் பறந்து சென்று விட்டால் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு பெற்றோரிடம் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் அதில் ஆமர்ந்து" வீசியாடம்மா! வீசியாடு. ஆலம் விழுதே வீசியாடு. அலசம் விழுதே வீசியாடு. எதிரில் நிற்கும் எலந்தை மரத்தை எட்டிப் பிடிக்க வீசியாடு!" என்று பாடிக்கொண்டே ஆடுகிறார்கள்.

திலகவதி இந்த இயற்கையழகையும், விளையாட்டுக்களையும் கண்டு தனது அபார விசனத்தையும் மறந்தவளாய் "சலன மற்ற குழந்தைகளே! உண்மையான ஆந்தத்தை அனுபவிக்கும் செல்வர்களே! சஞ்சல மற்ற ஊஞ்சலாடும் பாலர்களே! இப் பாஹியை சற்று திரும்பிப் பாருங்களேன்." என்று கத்தினாள். அச்சமயம் அவர்களின் கழுதை வேகமாக ஓடி இம் மார்க்கமாய் வந்தது. அதைத் தூரத்திக்கொண்டு, டூர்ரூர். டூர்ரூர். டூர் ரோய்; என்று சிறுவர்கள் ஓடிவந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு கழுதை பின்னும் ஓடியது.

திலகவதி முன்போலவே கையை ஆட்டி இன்னும் உரக்கச் சத்தமிட்டுக் கத்தினாள். இன்னும் சில சிறுவர்கள் வேடிக்கையாக ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு கழுதைமேலே ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு எய் "ஓடரா; ஓடரா; ஜோக்குச் சவாரி; சொகுசு சவாரி; சுத்தி சுத்தி வருமாம்; சுந்தரக் கழுதையாம். குருதைக்கு மேலே நல்லா குதிச்சோடும் கழுதையாம் குட்டிக்கழுதை. கோவேரிக்கழுதை. கருப்புக்கழுதை. காறைக்கழுதை; நானுனே. நன்னன்னே; டூர்ரூர். டூர்ரூர்." என்று பாடுகின்றார்கள்.

திலகவதி பிறந்த நாள் முதல் இன்று வரையில் ஆந்த மென்பதையே கண்டறியாத தருணீமணி யாதலால் இத்தகைய இயற்கை

வீண் வம்பளப்பவர்களின் பேச்சைக்கேட்டுத் தாறுமாறாகக் குதித்து மனஸ்தாபப்பட்டுப் பின்னர் உண்மையை யறிந்து வருந்துவதில் பயன் என்ன?

யழகும், விளையாட்டுக்களும், பாட்டுக்களும் கேட்கக் கேட்கப் பார்த்துக் கப் பார்க்க அவள் மனது நெடுநிழந்து இன்ப மயமாய் மாறித் தோய்ந்து விட்டது. பட்டிக்காட்டுச் சிறுவர்களின் விளையாட்டுக்களும் சங்கீதங்களும் இக்காலத்திய நாகரிகமென்னும் பேயின் முன்பு மறைந்து கொண்டே வருகின்றன. சிறுவர்களின் ஆரந்தமான விளையாட்டு என்பது இக் காலத்தில் எங்கே இருக்கிறது?

நாட்டுப் புறங்களில் இது போன்ற தமாஷ்கள் எண்ணிக்கையற்றவை காணலாம். கூழுநீர் தேவதைகளுக்குக் காப்புக்கட்டித் திருநாள் ஆரம்பித்து விட்டால் அடையப்பா எத்தனை விதமான கேளிக்கைகள், கூத்துக்கள், பாட்டுக்கள், விதவிதமான ஆரந்தங்கள் அவைகளை இன்றும் காணலாம். இத்தகைய அற்புதங்களை அவள் கனவிலும் கண்டிலையாதலால் அபாரமான மகிழ்ச்சியோடு முன்போலவே இரு கைகளையும் அந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியில் செலுத்தித் தட்டிச் சத்தம் உண்டாக்கி “குழந்தைகளா! இயற்கைத் தாயின் இன்பமணிகளா! கழுதைச் சவாரி செய்து களிக்கும் பாலர்களா! உங்கள் பெற்றோரின் பாட்டினாலும், ஆரந்த வாழ்க்கையினாலும் உங்களுடைய அருமையான விளையாட்டினாலும் என் மனமாகிய குழம்பிய கடலில் பழங் கதைகளாகிய என் பூர்வீகமும், பழங்கால விளையாட்டுக்களாகிய உங்கள் லீலைகளும் ஒன்று கூடி, ஆரந்தக் கப்பல்போல எனக்குத் தோன்றுகின்றன. இதோ இப்படி வாருங்கள்” என்று பெரிய சத்தமிட்டாள்.

அப்போது தான் இக்குரலைக் கேட்டு உயரத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்த அந்த சிறுவர்களுக்கு திலகவதியின் இருகரங்கள் மட்டும் தங்கக் கம்பிபோலப் பிரகாசமாய்த் தெரிந்தன. அவ்வாறு கண்ட உடனே அவர்கள் அதை வித்தியாசமாக எண்ணி “ஐயோ! யம்மாடி! ஆத்தாடி! யப்பா! யப்பா! அந்தப் பாழு ஊட்டுமேலே பிசாசு! பிசாசு! கையைக்காட்டி கூப்புடுது. ஐயையோ; பூதம்! யம்மாடி! யப்பாடி!” என்று எல்லாக் குழந்தைகளும் சேர்ந்தார்ப்போலக் கத்தியவாறு நடுங்கிப் பதறி விழுந்தடித்துக் கொண்டு கழுதை மேலிருந்து குதித்தும், கழுதையோடு புரண்டும் தலை தெறிக்க ஓடினார்கள். தம் மக்கள் இவ்வித அலங்கோலமாக பயந்து நடுங்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்து பெற்றோர்கள் “என்னடா; எஞ்சாமிங்களா; எம்மவங்களா; கண்ணுங்களா” என்று கூலிக்கொண்டே தம் கை வேலைகளைப் போட்டு விட்டு ஓட்டமாக ஓடிவந்தார்கள். இந்த அலங்கோல ஓட்டத்தைக் கண்ட திலகவதி அப்படியே அசைவற்று நின்றுவிட்டாள்.

மதிப்புரை

சோதனையின் கொடுமை

அல்லது

செல்வமே சொர்க்கம்

[விலை ரூ. 1—8—0 சந்தா நேயர்களுக்கு விலை ரூ. 1—4—0]

“தற்கால வாழ்க்கையே பெரிய சோதனையின் கொடுமையா யிருக்கையில், அப்பெயரையே தரித்து ஒரு நூல் வெளிவருவதா யின், எவருமே அதனை வாசித்துப் பார்க்க விரும்புவர். அதற் கேற்றவாறு இந்நூலின் கற்பிதமும் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. பெற்றோர்கள் தம்மக்களிடத்து உயர்வு, தாழ்வு உணர்த்திக் காட் டும் இழிதன்மையால், அம் மக்களுள் பிற்காலத்தில் அந்நியோர்நிய மென்பதே அருமையாகிப் பொருமையும் துவேஷமும் மிகுந்து, கொடும் பகை சாதிக்கும் தன்மையில் ஸர்வ நாசமாய் முடிசின்ற தென்ற அரிய உண்மையினை இந்நூலகத்தே ஆசிரியர் மிக்க ஆழ்ந்த கருத்துகளுடன் எடுத்து விளக்கியிருக்கின்றார். அபாக்கியவதியான சார்தா படும் சோகம் கண்மனத்தையும் கரைய வைக்கும். எத் துணைச் சோதனைத்துயர் நேரிடிலும் இடையிடையே ஆறுதலுக் கான வெளிச்சம் சிறிதேனும் தோற்றிக்கொண்டு செல்லின், எவ் விதமேனும் விதியின் பிழையைச் சகித்துத் தாங்கலாம். சார்தா வின் ஜீவியமோ சற்றும் மனோசாந்தி கொள்வதற்கே யில்லாத வித மாய்க் கனத்த சோதனைகளுடன் நூலின் இறுதி வரைக்கும் செல் கின்றது. இவ்விதமும் சோதனை ஸமுத்திரம் சூழ்ந்து விழிநீர் பேருக்கி னேரும் இல்லாமலல்லீ. கதையின் முடிவில் சார்தாவின் விஷய மாய்த் தெய்வம் கண்டிற்று நலம் புரிகின்றது. இந்த இடம் வாசகர் களின் மனத்தை வச்சரிக்கக் கூடியது. செல்வத்திலுயர்ந்து ஜமீன் தாரினியான செல்வமணியின் பிற்கால வாழ்வும், தீய நடத்தைக ளும், அவற்றிற் கேற்ப அமைந்துள்ள முடிவும் சிறந்ததோர் படிப் பினையாகும். ஒரு நற் குடும்பத்தினிடையே புகும் அன்னிய ஆடவர் எத்துணைத் தீமையும், கற்பு நாசமும் தேடிக் குடும்பத்தைச் சிதைத்து விடுகின்றார்களென்பதை அறிய விரும்பின் அதற்கு இந் நூலே ஏற்றதாகும். இன்னும் எத்தனையோ அனுபவங்களும், துப் பறியும் நயங்களும், நற்போதனைகளும், எளிய நடையிலமைந்த கவி தைகளும் நிறைந்து இந்நூல் உயர்ந்து விளங்குகின்றது. இதனை இயற்றிய பிரபல ஆசிரியையான ஆரிய குலாங்களைக்கு பகவான் மேன்மேலும் விவேக ஞான சம்பத்துகளை அதுக்கிரகித்து ஆசீர் வதிக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அமிர்த குணபோதினி, ஸ்ரீ முகவரூ ஆவணியீர்

"A most thrilling pathetic novel wrought out from the imagination of the authoress from out of a real event: She excels even Mrs Henry Wood in exhibiting the common place events ADVERSITY IS THE TOUCHSTONE OF TRUE CHARACTER. This has been well personified in the person of SANTHA the unlucky, the eldest born of Mirasdar *Shanmugam*, whose unexampled patience and fortitude in all her sufferings, being hated by her parents, hated by her own born younger sister SELVAMANI, driven to desperation when her husband deserted her and when her son ACHUTHAN was foully murdered by her sister so that he may not become a stumbling block at any time for her father's property which was viciously made at her wily machinations to devolve upon her, are innumerable, but they are only common place in our society. Santha's patience and untiring zeal in bringing up the daughter SUCHEELA in the paths of rectitude were rewarded in the end. The all seeing Providence had an eye on the helpless Santha. Her sufferings reached a climax when she & her daughter were thrown into prison for the alleged murder of Selvamani's daughter ROJA, and when the Court passed a conviction order to hang the daughter till she is dead and transport the mother Santha for life. The very Judge who passed the order felt the inequity of the order he had to pass by virtue of the penal law of the country which is defective in every way as it gives room for innocents to suffer and the guilty to go scot-free, resigns his job, works with a detective and finds out the real culprits and brings them to book. Santha and her daughter of excellent breeding are mightily rewarded and her sufferings fly away like snow flakes before the sun, from the moment of her release.

The sister Selvamani indulged in all the vices which have been graphically described and her day of retribution came when she least expected it and when she became cocksure of her own position.....

Dindigul

R Raghunathachariar.

Published by V. M. Parthasarathy Iyengar,
for "JAGANMOHINI" OFFICE
PRINTED AT THE TATA PRESS, MADRAS.

நீங்கள் இதுவரையில் கேட்டீர்களா? இல்லையா?

ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் பாடியுள்ள முதல் ரிகார்டை இன்னும் கேட்டிராவிடில் உடனே வாங்குங்கள்.

GE 197 { ஏழை முகம் பாரய்யா - லிந்து பைரவி } விலை
 { போகுது பார் பணம் - நட பைரவி } ரூ. 2/12



ஸ்ரீமதி

டி. கே. பட்டம்மாள்

இதற்கு முன் இவர் பாடியுள்ள மூன்று ரிகார்டுகளையும் நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். இப்பொழுது வெளியாகும் ரிகார்டில் ஸ்ரீமதி பட்டம்மாள் “பச்சைமா மலை” என்கிற திருமாலைப் பாடலையும், “இன்னமும் ஒரு தரம்” என்கிற நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனத்தையும் வெகு இனிமையாகப் பாடியிருக்கிறார். இது வரை கொடுத்த ரிகார்டுகளில் இதுவே முதன்மையானது.

GE 206 { பச்சைமா மலை - எதுகுல கம்போஜி } விலை
 { இன்னமும் ஒரு தரம் - சங்கராபரணம் } ரூ. 2/12

முன்னர் வெளிவந்த ரிகார்டுகள்.

GE 141 { இலவு காத்த கிள்ளை - மோஹனம் } விலை
 { ஒற்றுமை சேர்வது - சங்கராபரணம் } ரூ. 2/12

GE 174 { கல்லா இரும்பா - ராகமாஸிகை } விலை
 { ஹரஹர சங்கரா - நவரோஜ் } ரூ. 2/12

GE 190 { பாரெங்கும் பார்த்தாலும் - கல்யாணி } விலை
 { கோதுளிதுலரித - ராகமாஸிகை } ரூ. 2/12

ஆர்வ் கொலம்பியா ஹவுஸ்.,

மதராஸ்.

எல்லா “கொலம்பியா” ஏஜண்டுகளிடமும் கிடைக்கும்.



உலகம் போற்றும்
உத்தமரும்,
பாரதத் தாயின்
அருந்தவப் புதல்வரும்,
உண்மையான
வைஷ்ணவனுமாகிய

மகாத்மா காந்தி

தினந்தோறும் பிரார்த்தனை வேளையில் பாடும்

“வைஷ்ணவ ஜனதோ”

எனும் உயரிய கீதத்தை ஸ்ரீமான். சங்கு. ஸுப்ரஹ்மணியன் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். தெய்வ பக்தியும், சத்திய நெறியும், உத்தம நீதிகளும் புகட்டக்கூடிய இந்த பாட்டையும் மகாத்மாவின் தியாகத்தைப் பற்றித் தாம் இயற்றிய பாட்டையும்

ஸ்ரீமதி

வை. மு. கோதைநாயகி

அம்மாள்



வேகு உருக்கமாகப் பாடி யிருக்கிறார்கள். இத்தகைய அருமையான ரிகார்டை இன்றே வாங்கிக் கேட்டு ஆனந்தியுங்கள்.

GE.205 { சோல்லவம் வைஷ்ணவன் - பியாக் } விலை.
{ சத்யாக்ரகத் தியாகி. - மாண்ட் } ரூ.2-12

ஆர்வ் கொலம்பியா ஹவுஸ்.,

மதராஸ்

எல்லா “கொலம்பியா” எஜண்டுகளிடமும் கிடைக்கும்.